Cyan Magenta Yellow Black

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 153 (3403)

СЕРЕДА, 18 серпня 2004 року

Фото Валерія СОЛОВЙОВА (Укрінформ).

Енергетична складова майбутніх виборів

Сьогодні Президент України Леонід Кучма відбуває до Сочі на чергову зустріч зі своїм колегою главою Російської Федерації Володимиром Путіним. Як повідомляє прес-служба адміністрації глави нашої держави, в центрі переговорів будуть «питання двосторонного співробітництва, передусім в економічній сфері, взаємодія в рамках СНД та ЄЕП, міжнародна проблематика».

Правда, що криється за цими загальними фразами, сказати важко, адже не минуло й місяця, як Леонід Кучма зустрічався з російським Президентом в Ялті під час переговорів бізнесменів двох країн.

(Закінчення на 2-й стор.).

ОФІЦІЙНО

Візит американських парламентаріїв

Сьогодні в Україну прибуває делегація Конгресу США на чолі із сенатором Джоном МакКейном. У Києві та Ялті вона зустрінеться з українськими високопосадовцями та іншими провідними представниками українського політикуму, обговорить різні аспекти американсько-українських відносин і розвитку подій в Україні. Делегація особливо зацікавлена довідатися більше про зусилля із забезпечення вільних, чесних і відкритих виборів під час президентської кампанії в Україні.

СТЕЖИМО ЗА ПОДІЄЮ

Сумські студенти сподіваються...

Після скасування Президентом указу про створення на базі трьох місцевих вузів Сумського національного університету студенти-протестанти повірили в успіх своєї акції. Відповідно стабілізувалася ситуація в області.

— Після зустрічі з керівниками Міністерства освіти, які заявили нашим делегатам, що справу вирішено на нашу користь, ми припиняємо акцію протесту, — заявила речник руху спротиву сумських студентів Олександра Веснич. — Для повної перемоги потрібна також постанова Кабміну України про відміну розпорядження про створення злощасного вузу. За дорученням Прем'єр-міністра, який нині в Афінах, її днями підпише один з його заступників. Отже, студенти сподіваються.., **повідомляє наш власний кореспондент Владислав ЖМУРКОВ.**

ОБІЦЯЮТЬ ДЕШЕВИЙ ХЛІБ. ДОРОГОЮ ЦІНОЮ...

ПОГЛЯД

Цієї весни, коли економіка зростала за висхідною, про майбутній врожай говорили як про інфляційний балансир, то зараз, коли промисловість почала скидати оберти, — як про рятівний круг. Покладали надії на те, що після здійснення прогнозів аграрного відомства (35 мільйонів тонн зерна) на внутрішньому ринку, пропозиція перевищить попит у межах 3—4 мільйонів тонн пшениці. Уникнувши обвалу цін з допомогою апробованого вже механізму заставних закупівель, прогнозували прийнятні ціни на зерновому, а відтак — після відповідної переробки зерна нового врожаю — і на споживчому ринку.

Днями Держрезерв сповістив, що ці надії справджуються. Щедрий врожай, отже, має поліпшити макропоказники країни. Адже йдеться і про хліб насущний, і про найпотужніший засіб пожвавлення споживчого попиту, посилений обіцяним підвищенням у вересні заробітних плат, стипендій і пенсій.

(Закінчення на 2-й стор.).

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Запитання дня: чи знижуватимуться ціни на хліб і м'ясо, адже зазвичай зерно восени дорожчає? Щоб відповісти на це запитання сьогодні, потрібні зерно на елеваторах і гроші на ринку

У НОМЕР

У героїв робота небезпечна

Президент України Леонід Кучма підписав Указ про нагородження орденом «За мужність» третього ступеня командира відділення 1-го загону Державної воєнізованої гірничорятувальної служби у вугільній промисловості Олексія Лаушкіна (посмертно).

О. Лаушкіна нагороджено за особисту мужність і героїзм, виявлені при ліквідації наслідків аварії на шахті «Краснолиманська». Він загинув під час проведення рятувальних робіт.

«Голос України» також вибачається перед респіратором того самого загону Анатолієм Лямцевим, який постраждав унаслідок аварії 28 липня. У використаній газетою інформації агентства MIGnews. com. ua було допущено прикру помилку, в результаті якої «ГУ», №141 від 31.07, повідомив про смерть А. Лямцева. Насправді Анатолій Анатолійович живий і перебуває на лікуванні в Донецьку. Ми бажаємо йому якнайшвидшого видужання і довгих років життя.

Від щирого серця

Працівники Канівського підприємства теплових мереж на Черкащині переказали одноденний заробіток родинам загиблих і постраждалих гірників шахти «Краснолиманська» Донецької області. «Це невеликі гроші — 1250 гривень, — сказав керівник міських теплоенергетиків Олександр Гузь, — але ми хочемо, щоб шахтарські сім'ї відчули наші щирі підтримку і співчуття», **повідомляє наш власний кореспондент Лідія ТИТАРЕНКО.**

Проекти стали реальністю

Вісім проектів з оздоровлення дітей шкільного віку зуміли захистити працівники Тернопільського обласного управління у справах сім'ї і молоді перед галузевим міністерством, що дало змогу додатково до бюджетних коштів залучити більш як 300 тисяч гривень. Табірні зміни організовано для шкільних лідерів, для юних талантів — переможців конкурсів, олімпіад. Оздоровлюють сиріт, дітей із малозабезпечених і багатодітних родин. Не забули про підлітків, схильних до правопорушень. Для них організовано наметові містечка.

Профспілки області зберегли всі 12 стаціонарних таборів відпочинку, ще два відкрили у пристосованих приміщеннях. Діяли цього літа і 588 пришкільних таборів, в яких діти коли й не надто оздоровилися, то принаймні були під наглядом. Популярними у підлітків є наметові містечка, влаштовані громадськими організаціями «Пласт», Спілкою української молоді та іншими.

За словами начальника облуправління у справах сім'ї і молоді Ольги Гузар, нинішнього літа буде оздоровлено 46,6 відсотка школярів. Вона мріє, щоб в обласному бюджеті наступного року кошти на оздоровлення дітей виділяли окремим рядком, що дало б змогу їх краще концентрувати, **повідомляє наш власний кореспондент Любов ЛЕВИЦЬКА.**

БЛІЦОПИТУВАННЯ — ЖИТОМИРЩИНА

Де берете гроші на кишенькові витрати?

Сергій Іщук, 12 років:

— Батьки, буває, дають одну-дві-три гривні на морозиво.

Максим Збаразький, 13 років:

— Допомагаю батькові-будівельнику. За кожен день праці він дає мені десять гривень.

Роман Червінський, 12 років:

— Шукаю й купую в людей старі велосипеди, складаю їх і продаю. Вже продав три штуки: за 80, за 90 й один за 60 гривень. Знову накупив дешевих — розібраних...

Максим Градовчук, 13 років:

— Батьки дають на морозиво, а якщо допомагаю — платять п'ятьдесять гривень на день. За ці гроші я граю на автоматах. Найбільший мій виграш — 160 гривень. Купив мопед!

Мал. Миколи КАПУСТИ.

Залило будинки й городи

СТИХІЯ

Озброєні технікою бійці МНС протистоять наслідкам підтоплення населених пунктів Херсонщини. У Великоолександрівському районі внаслідок сильних дощів залито 878 житлових будинків і садиб. Потерпілих не відселяли, але для визначення масштабів стихії довелося навіть піднімати в повітря черговий гелікоптер Мі-8. До робіт з відведення води залучено також підрозділи Державної пожежної охорони, комунальні служби району та місцевих жителів, **повідомляє прес-служба МНС.**

Я ВАМ ПИШУ...

Хай кожен видішле листа

Нині відбувається шалений тиск влади на виборців і посадових осіб. Хочуть примусити голосувати за свого ставленика. Влада шаленіє, бо знає, що наближається до краху, але не бажає позбутися тих благ та багатства, яке вже привласнила.

Шановні виборці! Всі, хто вже визначився, що голосуватиме не за ставленика, а за випробуваних та загартованих у боротьбі за цивілізовану й міцну Україну, мають згуртуватися в одну нездоланну силу. А щоб уникнути фальсифікацій виборів, від громадян знадобиться лише по одному аркушу паперу та гривні на конверт. Хай кожен за кілька днів до виборів надішле на адресу парламенту рекомендованого листа, в якому вкаже, кому віддав свій голос. А згодом за ними можна буде провести незалежний моніторинг.

Тимофій ЗАЇКА.

Севастополь Крим.

Читаємо і віримо

Моя родина складається з двох осіб: я — вже на заслуженому відпочинку, та чоловік — інвалід І групи. Загалом живемо на пенсію. Але попри фінансові труднощі з улюбленою газетою не розстаємося. Кожний номер «Голосу України» чекаємо з нетерпінням. Газета дуже змістовна, коректна і головне — правдива. Завжди із задоволенням читаємо її і віримо кожному написаному слову.

Отилія СТОЯНОВА.

Ізмаїл Одеської області.

Сьогодні в Україні опадів не передбачається, температура вдень 24—29 градусів

Енергетична складова майбутніх виборів

ПРОГНОЗ

(Початок на 1-й стор.).

Одначе про дещо можна здогадуватися. Особливо з огляду на те, що під час ялтинської зустрічі у центрі уваги переговорів були енергетичні проблеми. Зокрема, як відомо, Україна пішла на поступку російській стороні і вирішила використовувати нафтогін Одеса—Броди у реверсному режимі. Це було зроблено для того, щоб росіяни не піднімали ціну на нафту, що, у свою чергу, боляче б'є по споживачах нафтопродуктів. А з 1 серпня Росія збільшила експортне мито з тонни нафти більш як на 20 доларів. Як пояснив на ялтинській зустрічі у відповідь на скаргу українських високопосадовців Володимир Путін, це робиться за світового зростання цін на «чорне золото». А тому, схоже, російські нафтові велети і поставили питання про відміну мораторію на зростання цін на нафтопродукти. З огляду на майбутні президентські вибори зростання цін на нафтопродукти псує імідж владі та її кандидату зокрема. Саме цим, схоже, і зумовлений несподіваний візит Леоніда Кучми до Сочі.

Водночас не можна виключати, що співрозмовники зачеплять і теми, про які йшлося на зустрічі глави української держави з міністром оборони США Дональдом Рамсфелдом. Тим паче що після неї Україна прийняла рішення залишити свої миротворців в Іраку.

Одне слово, аналітикам, зокрема з виборчих штабів кандидатів на найвищу посаду в державі, є над чим поміркувати.

Володимир КОРОЛЮК.

Добротно будувати модно

Архітектурний комплекс реабілітаційного відділення Рівненського госпіталю для інвалідів Великої Вітчизняної війни, що у селищі Клевань Рівненського району, на Всеукраїнському конкурсі на кращі будинки та споруди визнано кращим. А його проектанти і будівельники удостоєні першого місця та диплома І ступеня Державного комітету України з будівництва та архітектури.

І справді, «ветеранське містечко» (так називають комплекс в області) має привабливий зовнішній вигляд і побудоване за останнім словом будівельної науки з використанням найсучасніших будматеріалів, енергоощадних технологій. А найголовніше — воно комфортне і затишне. Тож недаремно ветерани жартують, що тут і стіни лікують.

До слова, не вперше новобудови області визнають кращими на подібному конкурсі: щороку таких по 3—5 у різних номінаціях. Серед них Свято-Покровський храм у Дубно, готельний комплекс і гімназія у селі Велика Омеляна Рівненського району, Рівненська сірникова фабрика, школа у селі Заслуччя Дубровицького району та інші. Схоже, будувати добротно в нашому краї стає модно.

Олександра ЮРКОВА.

Рівненська область.

Фото Миколи ФОМЕНКА.

Ось такі комфортабельні котеджі у ветеранському містечку Рівненського госпіталю для інвалідів Великої Вітчизняної війни.

ВИБОРИ-2004

На повторне голосування — 96 мільйонів

Центральна виборча комісія розподілила 391 мільйон 46 тисяч 644 гривні на проведення виборів Президента України. Так, витрати ЦВК зменшено зі 105 до 84,7 мільйона гривень (за рахунок зниження ціни на прозорі скриньки), для територіальних виборчих комісій виділено 19,36 млн., для дільничних — 190,84 млн., на повторне голосування залишається 96,2 млн.

Водночас істотно збільшено суму на оплату послуг ЗМІ — до семи мільйонів.

Центрвиборчком відхилив скаргу народного депутата Миколи Катеринчука на неправомірні дії газети «Президентський вісник» та кандидата на найвищу державну посаду Віктора Януковича. Парламентарій вважає, що публікація в газеті від 4 серпня, в якій висвітлювалася діяльність уряду, надає перевагу одному із кандидатів. А друкування фото глави уряду під час його зустрічі з виборцями на святкуванні 12-ї річниці ВМС є неправомірним.

Однак ЦВК не вбачає в цьому порушення закону і дійшла висновку, що стаття не має агітаційного характеру і не розповідає про програму кандидата Януковича.

Фрагмент не в тому ракурсі

Кандидат у президенти України, лідер Прогресивної соціалістичної партії Наталя Вітренко вимагає від Національної телекомпанії України та газети «Вечірні вісті» спростування розповсюдженої інформації.

УТ-1 повідомила, нібито Н. Вітренко, виступаючи у Криму перед виборцями, пообіцяла «повернути татарам землю». Керівник її виборчого штабу Володимир Марченко заявив, що цей фрагмент є підробкою, бо прогресивну соціалістку показали у приміщенні, тоді як вона зустрічі з виборцями завжди проводить на вулиці. До того ж фрагмент її виступу «було подано в іншому ракурсі», адже вона говорила про повернення депортованих народів.

Крім того, кандидат вимагає від газети «Вечірні вісті» спростувати інформацію, за якою Наталю Вітренко обвинувачено в тому, що вона виступає проти свободи слова, **повідомляє агентство «Інтерфакс-Україна».**

Обіцяють дешевий хліб. Дорогою ціною...

ПОГЛЯД

(Початок на 1-й стор.).

Потужний вплив агровиробництва на рівень валового внутрішнього продукту країна вже відчула в липні. Агровиробництво, торгівля і продовольчий ринок здатні компенсувати недобір у динаміці темпів промислового зростання і вгамувати сталі інфляційні очікування на селі, про які не перестають говорити соціологи.

Які резони переважать восени

Зерно є, запевняють в Українській зерновій асоціації (УЗА), але, на жаль, низької якості — дощі. Про негоду на Миколаївщині, у центральних та східних областях України вже начувані. За словами президента Української аграрної конфедерації Леоніда Козаченка, негода дуже завадила врожаю зернових. За деякими оцінками, країна втратила майже чверть врожаю хліба. А проросла пшениця не дає навіть фуражного зерна. Навіть з врожаєм пізньої кукурудзи нинішній хліб може не стати передумовою для зниження цін. На сьогодні уряд домовився з хлібопекарськими підприємствами про стабільність цін на хліб, а якщо новий урожай дозволить, то ціни можуть бути знижені. Проте столична влада готова піти далі і обіцяє зниження цін.

Восени ціни на зерно і борошно зазвичай зростають і зростає вагомість економічних резонів. Згадайте, фіксована рентабельність для борошномельних та хлібопекарських підприємств лише примножувала їхні борги за кредитами і посилювала інфляційні очікування.

І тоді, скажімо, ЗАТ «Київмлин» буде вимушено в ім'я іміджевих проектів ризикувати своїм фінансовим становищем. Адміністративне втручання у цінову політику звело майже нанівець рентабельність компанії, кредитна заборгованість якої сягає десятків мільйонів гривень. Не слід забувати, що фактично ціни на хліб у Києві не змінювалися з осені минулого року (столичний хліб чи не найдешевший у країні завдяки дотаціям і банківським кредитам), тоді як затрати відтоді на його виробництво зросли дивовижно — вартість газу зросла на 16,5 відсотка, транспортні видатки — на 42 відсотки...

Столична адміністрація, а за нею і Київрада вимагають від акціонерів реорганізації шляхом об'єднання з ВАТ «Київхліб», а водночас дешевшого хліба. Така беззастережна гарячковість швидше асоціюється з фінансовою пірамідою, ніж з інтегрованим виробничо-збутовим ланцюжком хлібобулочних виробів. Недарма рішення з цього приводу Київради вже наразилося на негативну реакцію Антимонопольного комітету України. Проте столична влада, за деякими даними, готова піти на 30-відсоткове зниження вартості хліба.

У жовтні торгуватимуть політики

Зернотрейдери зі свого боку констатують цілковитий штиль на зерновому ринку та ціновий безлад! Низькі ціни на зерно на зовнішньому і внутрішньому ринках та суперечлива інформація щодо реального завантаження елеваторів фактично зупинили торгівлю. Рентабельність зовнішньоторговельних операцій на сьогодні фактично нульова, а якою вона буде восени — хтозна: на цінах зернових позначається і вартість дизпалива, яке традиційно подорожчало на період жнив, і ціни послуг спеціалізованих бірж, які стали обов'язковими для усіх операторів ринку і вимагають півтори гривні додаткових витрат на кожній тонні зерна. Знову потерпають сільгоспвиробники. З другого боку, Держрезерв уже поінформував про рішення збільшити обсяги закупівель на півтора мільйона тонн зерна, а також про появу економічних передумов знизити ціни на хліб.

Про нафтопродукти слід сказати окремо. Минулого тижня ціна нафти на світовому ринку перетнула 45-доларову позначку за один барель. Отже, перевищила усі рекорди останнього десятиріччя. Наївно вважати, що російські ціни на нафту не вплинуть на формування зернового резерву країни. Тим часом на сьогодні ринок нафтопродуктів майже повністю залежить від рішень російського, а не українського уряду. Оце «майже» і є наша перспектива втримати ціни на нафтопродукти на прийнятному для себе рівні. Підкреслю, з огляду на тривалість темпів економічного розвитку, фінансові можливості, зростання обсягів власного видобутку нафти і газу, умови корпоративного розвитку приватизованих російським бізнесом підприємств та інші можливості — багатообіцяльна перспектива. Якщо на це не зважати, то матимемо перманентне зростання цін на нафтопродукти, а відповідно зростання собівартості хліба попри урядові меморандуми з власниками нафтопереробних заводів. До речі, український уряд вбачає у співпраці з російським лише те, що хоче бачити. Приміром, перспективу стабілізувати ціни на ринку нафтопродуктів після скасування російськими законодавцями ПДВ з експорту нафти. А що росіяни адекватно підняли ціни за користування власними ресурсами, нібито й не помітили. Вольового втручання у цінову політику на хлібному ринку з боку місцевих органів влади не уникнути. До того ж це шанс сподобатися і нинішньому, і майбутньому президентам.

Судячи з попередніх рапортів (уже намолочено 28 мільйонів тонн зерна), нинішній врожай, безперечно, дороже до макрорівня, зерно-2004 розставить остаточно усі крапки над «і», проте вартість хліба на прилавках, хочемо того чи ні, залежатиме від того, які резони переважатимуть восени на внутрішньому ринку країни.

Сергій МИКОЛАЄВ.

Заклик до політичного діалогу

Міністерство закордонних справ України висловлює глибоке занепокоєння небезпечною ескалацією грузино-осетинського конфлікту, що призводить до людських жертв. Про це йдеться в заяві МЗС, оприлюдненій його прес-службою. «З метою недопущення переростання конфлікту в широкомасштабні бойові дії Україна закликає сторони розпочати прямий політичний діалог, спрямований на мирне врегулювання конфлікту на основі визнання територіальної цілісності Грузії, поваги до її суверенітету, а також врахування інтересів усіх конфліктуючих сторін», — наголошено в документі. Україна також висловила підтримку ініціативам з демілітаризації всієї території Південної Осетії, збільшення на цій території кількості спостерігачів від міжнародних організацій, у тому числі від ОБСЄ, а також розширення зони їх діяльності.

На паї — не лантух зерна

ВРОЖАЙ-2004

Після завершення збирання врожаю фермерське господарство «Еврика», що в селі Кубанка Комінтернівського району, одразу розпочало видавати по 1600 кілограмів зерна кожному власнику земельного паю. У кілька разів більше збіжжя завозять нині на свої подвір'я ті, хто працює в господарстві. Отримають люди і насіння соняшнику, а також сінаж і силос для домашньої худоби. Зерно нового врожаю розпочали видавати на земельні паї й інші господарства області.

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеська область.

«Не можна бути рабами іракського слова»?

*Учора Апеляційний суд Києва підтвердив вирок суду Іраку і засудив українських моряків — капітана танкера «Навстар-І» Миколу Мазуренка **(ліворуч)** і старшого помічника Івана Сощенка до 7 років позбавлення волі. Їх обвинуватили в контрабанді нафтопродуктів.*

5 серпня 2003 р. у Перській затоці судном британських ВМС за контрабанду пального було затримано танкер «Навстар-І» під панамським прапором з українським екіпажем на борту. 13 жовтня 2003 р. іракським судом було ухвалено рішення, згідно з яким Мазуренко і Сощенку винесено вирок: позбавлення волі терміном на 7 років і штраф у сумі 1,2 млн. доларів США. Обвинувачення на адресу членів екіпажу судна висунуто не було, у зв'язку з чим екіпаж, за винятком капітана і старпома, повернувся в Україну. Мазуренко і Сощенко перебували в іракській в'язниці Абу-Грейб, а 17 червня 2004 р. їх передали з Іраку в Україну. Вони продовжують перебувати під вартою в одній із лікарень Києва, де проходять курс лікування. 16 серпня засуджені пояснили суду, як вони завантажували нафтопродукти в танкер. За їхніми словами, в останній день, коли екіпаж корабля від замовника мав би одержати документи на вантаж, розігрався шторм. «Навстар-І» у цей час перебував на якорі за 5 миль від берега й за 15 миль від морського кордону Іраку. Мазуренко назвав вирок іракського суду безпідставним, оскільки, по-перше, ніхто з членів команди не знав про те, що нафтопродукти було вкрадено, по-друге, судно не перетинало морського кордону Іраку. Адвокат підсудних сказав, що «не можна бути рабами іракського слова»; визнання МЗС вироку саддамівського суду є аморальним і ганебним». У діях своїх підзахисних він не вбачав складу злочину і просив суд їх звільнити.

Фото Олександра СИНИЦІ (УНІАН).

Доля «Сільських вістей» залежить від учених

Апеляційний суд Києва прийняв рішення про проведення експертиз статей професора МАУП Василя Яременка, опублікованих у газеті «Сільські вісті», за які видання обвинувачують у розпалі міжнаціональної ворожнечі. Експертизу проведуть учені, і тільки після цього триватимуть засідання суду.

Нагадаємо, в січні Шевченківський районний суд Києва за позовом Міжнародного антифашистського комітету прийняв рішення про закриття газети «Сільські вісті». Як сказано в рішенні суду, в номерах від 15.11.2002 р. і 30.09.2003 р. було опубліковано статті Василя Яременка «Міф про український антисемітизм» і «Євреї в Україні сьогодні: реальність без міфів». Суд визнав: ці статті містять інформацію, що розпалює міжнаціональну ворожнечу. Газета оскаржила рішення.

Однак Апеляційний суд уже двічі відкладав розгляд цієї справи.

У НОМЕР

Затримано грабіжника директора ЛуАЗу

Минулого тижня наша газета повідомляла про розбійний напад на директора Луцького автомобільного заводу Володимира Гунчика, якого з тяжкими травмами було госпіталізовано.

Волинські правоохоронці затримали у Запорізькій області одного з нападників, який брав участь у побитті і пограбуванні. Про це повідомив начальник обласного управління внутрішніх справ Олександр Кміта. Ним виявився мешканець Рівненської області. Він уже зізнався. Відомо, що його спільники теж із Рівненщини. Всі вони вже були раніше судимі. Правоохоронці не відкидають версії і про їх причетність до інших злочинів. Коментуючи цю подію, Олександр Кміта рішуче заперечив політичні мотиви нападу.

Микола ЯКИМЕНКО.

Волинська область.

Піддони виявилися нелегалами

Сім українців затримано під час спроби перетинання польсько-німецького кордону. Затримано також поляка — водія вантажівки, у якій перевозили нелегалів, **повідомляє Інститут масової інформації з посиланням на Radio Polonia.**

Це сталося на виїзді з Польщі в ніч на неділю. Згідно з митною декларацією водій віз дерев'яні піддони. Звичайна перевірка виявила, що в кузові машини ховалися українці. Усі вони в'їхали до Польщі легально, мали при собі паспорти. Затримані українці будуть депортовані з Польщі із забороною в'їзду до країни на 5 років. Польському ж водієві загрожує від 5 місяців до 5 років ув'язнення, **інформує «Інтерфакс-Україна».**

Комітет Верховної Ради України з питань національної безпеки і оборони та його секретаріат висловлюють глибоке співчуття першому заступнику голови комітету Борису Павловичу Андресюку з приводу тяжкої втрати — смерті його матері

Парасковії Харитонівни АНДРЕСЮК.

У цю тяжку життєву хвилину ми розділяємо з Вами біль втрати рідної для Вас людини.

Табло ігор

16 серпня. Дзюдо. Жінки. До 57 кг. Івонн Беніш (Німеччина). **Чоловіки.** До 73 кг. Лі Вон-Хі (Корея).

Плавання. Чоловіки. Вільний стиль. 200 м. Ян Торп (Австралія). На спині. 100 м. Аарон Пірсол (США). **Жінки.** Брас. 100 м. Лю Сюань (Китай). На спині. 100 м. Наталі Куглін (США).

Кульова стрільба. Чоловіки. Пневматична гвинтівка. 10 м. Квінан Чжу (Китай).

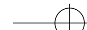
Стендова стрільба. Жінки. Траншейний стенд. Сьюзан Балог (Австралія).

Важка атлетика. Чоловіки. До 62 кг. Ші Чжийонг (Китай). **Жінки.** До 58 кг. Чень Янцин (Китай).

Фехтування. Чоловіки. Рапіра. Особистий турнір. Бріс Гіар (Франція).

Гімнастика спортивна. Чоловіки. Командна першість. Японія.

Стрибки у воду. Чоловіки. Синхронні стрибки (трамплін 3 м). Нікос Сіранідіс/Томас Біміс (Греція). **Жінки.** Синхронні стрибки (вишка 10 м). Лао Ліші/Лі Тінь (Китай).

І ОЖИВА НАША ДУМА, НАША ПІСНЯ НА БЕРЕГАХ ТЕМЗИ

ДОБРОЧИННІСТЬ

Щедра наша земля талантами. Що це справді так, переконуються й іноземці у тих країнах, де довелося побувати, скажімо, українським співакам, танцюристам і музикантам. Шкода лишень, що далеко не кожний колектив або окремий виконавець мають змогу показати своє мистецтво світу.

Декому, щоправда, все-таки вдається побувати за кордоном. До таких щасливчиків належить і київський дитячий вокально-хореографічний ансамбль-студія «Світанок», представники якого (в ансамблі-студії до 700 дітей) вдруге вирушили на міжнародний музичний фестиваль до Великої Британії.

Торік, виступаючи там разом з представниками 16 країн світу, він здобув гран-прі й сертифікат про найвищу якість виконавської майстерності. З огляду на це британці запросили їх і на цьогорічний фестиваль.

Та одна річ мати запрошення і зовсім інша — кошти для поїздки. Допомога надійшла від київської міської організації новоствореної партії «Відродження» й особисто від Міністра транспорту і зв'язку Георгія Кірпи, які оплатили проїзд автобусом самодіяльним митцям на 20 днів.

З нагоди цієї події у Шевченківському парку столиці, біля підніжжя пам'ятника Великому Кобзареві, відбулися урочисті проводи талановитих дітей. Художній керівник ансамблю заслужений діяч мистецтв України Євген Досенко, дякуючи доброчинникам, сказав:

— Георгій Кірпа і його колеги усвідомлюють, що підтримувати людей похилого віку, молодь, а також тих, хто відроджує нашу духовність, культуру, народні звичаї і традиції, — справа необхідна й благородна. А ми постараємося з честю нести людям мистецтво й красу України...

Перед від'їздом автобуса до Великої Британії (через Польщу, Німеччину, Бельгію, Францію і Ла-Манш) поцікавився у керівника ансамблю програмою виступів у країні туманного Альбіону.

— Вона складається з двох частин. Перша — виступ на фестивалі, а друга, — каже Євген Іванович, — серед українців діаспори. Голова Союзу українців Великої Британії Любомир Мазур організовує нам напередодні Дня незалежності п'ять виступів у Лондоні. У репертуарі концертів — історія і сучасність. Є навіть пісня «Пам'ятайте Чорнобиль!» Виступатимуть у нас діти віком від 5 до 17 років — представники з багатьох звичайних шкіл Києва. Горді з того, що з нами їде і Леся Горова — чудова юна співачка, яка є автором і виконавицею своїх пісень. Для нас Леся — майбутнє української естрадної пісні...

Немає сумніву, що і цього разу «Світанок» порадує британців і наших земляків прекрасними виступами. Адже колектив, яким 17 років керує Євген Досенко, чи не єдиний в Україні, де поєднуються вокальне мистецтво, хореографія і жива музика оркестру, що дає право представляти нашу країну в одній із секцій ЮНЕСКО — CIOFF і отримувати запрошення на відомі міжнародні фестивалі дитячої творчості. За останні 10 років він здобув чимало звань, премій на всеукраїнських фестивалях народної творчості, став переможцем 16 міжнародних фестивалів в Іспанії, Туреччині, Сербії, Італії, Франції.

Володимир ПІДВИСОЦЬКИЙ.

ФОТОФАКТ

На території Генуезької фортеці в Судаку у вихідні проходив четвертий щорічний фестиваль «Лицарський замок», де відбулася яскрава вистава за мотивами старої легенди, виставка обладунків і зброї колишніх часів. Бажаючі могли спробувати свої сили в імітації боїв, постріляти з лука і арбалета.

Фото УНІАН.

ФАЛЬСИФІКАТ

А чи було м'ясо?

Чернівецька облСЕС заборонила реалізацію одного виду консервів, в яких яловичина шматками значиться лише на етикетці.

Наталя Климчук, завідуюча відділенням гігієни харчування облСЕС: «Лабораторними дослідженнями встановлено, що яловичина не шматками, а пастоподібна і зверху залита жиром, який не схожий ні на свинячий, ні на яловичий». На етикетці зазначено, що консерви виробляють на Ковельському м'ясокомбінаті, проте такий вид консервів комбінат не випускає.

Найчастіше таку продукцію везуть до нас із Польщі. Яловичина шматками — не єдиний заборонений вид консервів. Ще 2000 року епідеміологи заборонили реалізацію паштетів «Курячий», «Гусячий», «Мазовецький». Але їх вільно продають у роздрібній торговельній мережі. У всіх цих паштетах містяться харчові добавки, заборонені на території України.

Сергій СУЛИМА.

Чернівці.

Самоцвіти для Заньковецької

Традиційний фестиваль театрального мистецтва «Вересневі самоцвіти» нинішнього року буде присвячено творчості видатної української актриси Марії Заньковецької.

У рамках фестивалю на Кіровоградщині відбудуться гастролі театрів Києва, Львова, Дніпропетровська. А 27 жовтня, у день, коли актриса дебютувала на професійній сцені, в музично-драматичному театрі імені Марка Кропивницького відбудеться вистава «Наталка Полтавка» з участю кращих акторів України.

Олег БОНДАР.

Кіровоград.

Молодь, якій небайдуже

Протягом десяти днів на базі Тернопільського державного педуніверситету проходив форум, присвячений темі розбудови громадянського суспільства в Україні. В ньому взяли участь студенти, школярі, викладачі майже з усіх областей України. Головні тренери, а ними були професори з американського університету, що у штаті Пенсильванія, інформували молодих людей про можливості громадянського суспільства, вчили, як налагодити співпрацю громадських організацій з урядовими та бізнес-структурами.

Програма форуму, що відбувався під девізом «Мені небайдуже», була вкрай насичена: лекції, семінари, тренінги, моделювання... Водночас учасники розробляли власні проекти, кращі з яких отримали гранти для подальшої реалізації.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопільська область.

Бюджет «від прокуратури»

За півроку Миколаївська обласна прокуратура повернула до бюджету 11,7 мільйона гривень. Усього порушено 198 кримінальних справ і за документами прокурорського реагування відшкодовано 25 мільйонів гривень.

Вжитими прокуратурою заходами відновлено права 7876 громадян. В інтересах громадян пред'явлено 673 позови на 400 тисяч гривень. З них половину розглянуто і задоволено в повному обсязі. Під час здійснення нагляду за дотриманням конституційних прав і свобод громадян після втручання прокуратури відшкодовано 10,5 мільйона гривень. Вдалося стабілізувати криміногенну ситуацію на Миколаївщині. Якщо в січні зростання злочинності становило 27 відсотків, то до кінця першого півріччя воно зменшилося до 10,8 відсотка.

Олена ІВАШКО.

Миколаїв.

Техніка проти розкрадань

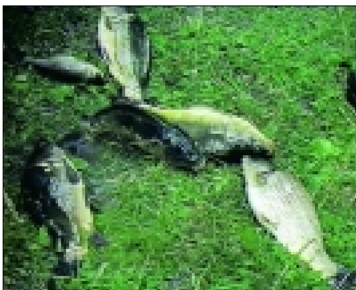
Компанія «Харківобленерго» планує до кінця цього року встановити в харківських багатоповерхівках п'ять тисяч електронних лічильників спожитої електроенергії. Один такий лічильник зможе замінити кілька на одній сходовій площадці. Як повідомив глава компанії Микола Кривий, заміна старих приладів на нові проводитиметься за рахунок енергетиків й унеможливить випадки розкрадання електроенергії споживачами.

Розкрадання електроенергії — одна з головних проблем для енергетиків. Відповідні акти складаються тисячами. Щоправда, втрати від цього не зменшуються. Умільці ставлять так звані жучки, відкручують назад показання лічильників, змінюють схеми електропостачання. П'ять тисяч нових лічильників — крапля в морі, але це тільки початок. На думку М. Кривого, компанії вигідніше витратитися на установку сучасного обладнання обліку, ніж вести постійну боротьбу з розкрадачами електроенергії.

Микола КОСИЙ.

Харків.

Кубок Бобра

В урочищі Кленовому, що на території Великопріцьківської сільської ради Кагарлицького району на Київщині, пройшли перші республіканські змагання з любительського риболовства «Кубок Бобра». Їх учасниками стали працівники ЗМІ, рекламних агентств та інших підприємств, що працюють на рекламному ринку України.

О десятій ранку майже півсотні поплавків завмерли в очікуванні першого кльову. І почалося. «Підсікай! Давай підсажу!» — то тут, то там лунали голоси рибалок. За три години змагань учасники піймали близько ста кілограмів коропів, білого амура та карася. Найважчий улов — п'ять з половиною кілограмів — приніс звання переможця і кубок команді рекламного агентства «Десятка». Було також вручено призи за найбільший екземпляр, виловлений під час змагань (короп вагою 755 грамів), за найбільшу кількість рибин та ще багато різноманітних призів, що їх заготовили оргкомітет та самі учасники. Кожен з них отримав на згадку про цей день сувеніри від рекламного агентства «Слон» з майстерно вигравіруваними побажаннями рибальського щастя. А потім були рибальське багаття, юшка, розповіді про відірвані гачки, обмін сувенірами і пісні під гітару.

Як сказав під час вручення кубка голова Великопріцьківської сільської ради Юрій Семченко, є надія, що такі змагання стануть традиційними, і до них приєднаються всі працівники ЗМІ та рекламного ринку, оскільки проводились вони за підтримки Всеукраїнської рекламної коаліції, Київського міжнародного фестивалю реклами, Асоціації центрів ділової інформації та газети «Прайси Києва». Приємно відзначити, що майже весь улов було передано як подарунки місцевим ветеранам війни та в малозабезпечені сім'ї до Дня незалежності України. А назви змагання на честь того самого бобра, який і живе у водоймі.

Вл. інф.

ЦІНИ

Промовиста пауза

Улипні інфляція взяла паузу. Проте сезонного зниження цін не сталося. Інфляція залишається чи не найпідступнішим каменем спотикання цього року.

Незначної дефляції продовольчих товарів у 0,2 відсотка, зафіксованої у липні, а також стабільності цін на непродовольчі товари вочевидь замало, щоб спростувати вищезгадані висновки. Хоч базова інфляція була від'ємною, загального зниження цін, як минулого літа, не відбулося. Що стало на заваді?

Провокатори

Збурювала ціни передусім поведінка природних монополій, яка призвела до зростання тарифів, насамперед на міському та автодорожньому транспорті, електроенергію і тепло. Причину шукайте в червневій інфляції. Нагадаю: у липні минулого року тарифи на електроенергію, газ, тепло і воду знизилися на 0,1 відсотка, тоді як цього разу зросли на 0,2, на міському і автодорожньому транспорті відповідно зросли на 0,3 та 3,1 відсотка. Підвищувати ціни спонукала унікально сприятлива економічна кон'юнктура, виробники повсякчас нарощували пропозицію. Свій негативний вплив справляли цінове збурення на світовому ринку нафтопродуктів, недооцінка потреби здешевлювати імпорт під час його зростання, зрештою, інерція торішньої інфляції. Симптоматичне гальмування оптових цін перебуває ще в зародковому стані фактично лише місяць, тому воно ще не передалося роздрібним цінам. Це мало б підводити до певної стриманості у русі грошової пропозиції, однак мало місце позапрогнозне розширення грошової бази через безпрецедентну купівлю валюти в резерви. У липні спостерігалося певне гальмування кредитної активності та зростання відсоткових ставок. Нічого страшного з огляду на те, що економічне зростання остигає поступово, приблизно на 1 відсоток щомісяця, а потреба у переході до стимулюючої відсоткової політики, яка передбачала б нарощування кредитної активності, як на мене, не на часі. З другого боку, надмірно обмежувати економічну активність у промисловості, посилюючи наявний реструкційний пресинг, також не на часі. Бажано досягти золотої середини у проведенні монетарної, і зокрема відсоткової політики, адже завдання двоєдине — підтримати на досягнутому рівні темп економічного зростання і максимально мінімізувати інфляційний тиск. Інструментів для цього достатньо.

Мал. Василя ФЛЬОРКА.

Запобіжники

Головним антиінфляційним бар'єром залишається економіка, яка має властивість акумулювати грошову пропозицію без шкідливих наслідків для суспільства. За умов супершвидкої динаміки ВВП монетарна емісія менш інфляційно небезпечна. Зменшують тиск монетарної маси на ціни і заощадження населення, які зростають неспадаючими темпами. Динаміка зростання заощаджень населення вища за динаміку зростання заробітної плати, доходів і ВВП. А це сприяє ціновій стабільності.

Великі сподівання можна покладати на осінні здобутки АПК, перебороку нового врожаю, а відтак — перспективу активізувати споживчий ринок шляхом зниження цін на хліб і м'ясо.

В арсеналі Нацбанку достатньо інших інструментів монетарного призначення, щоб гідно відповісти на ймовірний інфляційний виклик, який, з огляду на вересневі витрати уряду, виключати не можна. Але запорукою перемоги у боротьбі з інфляцією є узгоджені фахові підходи Нацбанку і Кабінету Міністрів.

Орієнтири

За адекватної відповіді на інфляційний виклик до кінця року можливий такий рух споживчих цін, при якому вони зростатимуть повільніше, ніж торік. Інфляція, вимірювана однозначною цифрою за зростання ВВП у двозначному вимірі, не зіпсувала б настрій нікому.

Валерій ЛИТВИНЦЬКИЙ, радник голови НБУ з питань макроекономіки.

За борги — у відставку

Близько десяти мільйонів гривень зарплати заборгували севастопольцям. Левова частка цієї суми припадає на підприємства рибної галузі. Протягом кількох років колись знаменита (а тепер горезвісна) «Атлантика», що розпалася на кілька підприємств, не може розрахуватися з рибалками за їхню нелегку працю.

Цій болючій темі було присвячено чергове виїзне засідання колегії департаменту рибного господарства України. У підсумку підписано наказ про звільнення з посад деяких начальників держпідприємств рибної галузі, у тому числі й керівника севастопольського управління океанічного рибальства.

Світлана КАЛИНОВСЬКА.

Севастополь.

СУСПІЛЬСТВО

Із дос'є «ГУ»

КАЛЬНІЧЕНКО Ігор Вікторович, народний депутат України по 16-му виборчому округу (Вінницька область). Народився 1961 року на Вінниччині в Тульчині. За фахом інженер-будівельник, закінчив Вінницький політехнічний інститут. Працював у трудових колективах системи агробуду. Очолював Тростянецьку райдержадміністрацію, ДПА Вінницької області, у 2000—2002 роках — заступник голови Державної податкової адміністрації України. Заступник голови Комітету ВР з питань фінансів і банківської діяльності, член фракції «Регіони України».

ХТО Є ХТО

Ігор КАЛЬНІЧЕНКО: «Не та погода, щоб іти на канікули...»

— Зважаючи на те, що нині в розпалі літо, а ви — досі на роботі, напрошується запитання: як відпочивається?

— Цього року не бачу себе на канікулах. Не та політична погода, щоб розслаблятися. Не треба ховати голову в пісок і вдавати, нібито ми поза процесами, які відбуваються напередодні виборів. Усі ми так чи інакше до них уже причетні або дуже скоро втягнемося у найвідповідальнішу політичну кампанію. Зізнаюся щиро: не хочу втратити відчуття політичного пульсу. Я не звик плестися у хвості подій, особливо тих, що з кожним днем дедалі більше розгортаються в державі. Кожна відповідальна людина повинна знайти в них своє місце. Народні депутати першими мали б зробити свій вибір. Не огульна критика потрібна сьогодні, чого-чого — а її не бракує. Критикувати легко, значно важче робити добрі справи. А вони — в дефіциті. Про це часто нагадують нам виборці.

Інформація до роздумів. *Ігор Кальніченко не один рік опікується Тульчинською школою-інтернатом. Свого часу тут він навчався. Чи не тоді допитливий до всього хлопчина поставив собі за мету: виросту і всіляко допомагатиму рідній школі. Йому вдалося створити один із перших в області комп'ютерних класів. Декого з випускників Кальніченко веде по життю: допомагає продовжувати навчання, підтримує матеріально. Одна маленька справа для нього дорожча за сотні гарних слів.*

— В окрузі вас знають за конкретними справами. А чому не дуже часто виступаєте в сесійній залі?

— Не розумію тих депутатів, які, за статистикою, протягом минулого сесійного періоду виступали більш як 2000 разів. Якщо слова не підкріплені конкретними справами — це звичайна балаканина. Та й своїх колег у залі треба поважати.

— Який, на вашу думку, із законопроектів буде винесено на обговорення першим після парламентських канікул?

— Безсумнівно, це буде законопроект про політичну реформу (4180), який нині перебуває на розгляді в Конституційному Суді. Сподіваюся, до початку роботи нової сесії КС розгляне його.

— Як гадаєте, депутати підтримають цей документ?

— Хочеться вірити. Але можу й помилятися... Від опозиції можна очікувати чого завгодно. Насамперед блокування роботи сесії: для декого, ніде правди діти, це вже стало організованим видом діяльності. Дискусію можуть спричинити окремі положення законопроекту 4180. Незважаючи на те, що опозиція також проголосувала в першому читанні за згаданий законопроект, події можуть розвиватися непередбачувано. Як кажуть, відчуваю це душею. Можливо, доведеться голосувати бюлетенями. Я особисто сподіваюся на виваженість депутатів у ставленні до політреформи. Те, що вона відбудеться, ні в кого не викликає сумніву. Тільки коли?

— Ігоре Вікторовичу, як мовиться, земля після виборів не перестане крутитися...

— Гадаю, та центристська політична сила, яка об'єдналася і про підтримку якої заявляють дедалі більше її прихильників, повинна думати не лише про вибори, а й дивитися далі, на перспективу. Люди хочуть знати, що їх чекатиме в майбутньому. Про це треба говорити чесно. А ще краще — підкріплювати сказане конкретними справами. Так, скажімо, як це зроблено із підвищенням пенсій, зарплати, стипендій, як шукають і знаходять джерела наповнення бюджету.

Нам не завадило б хоча б інколи озиратися назад. Не хочеться, звичайно, згадувати таке ганебне явище, як уже забуті купонокарбованці, за які не можна було нічого купити. А дефіцит товарів? А черги? А мізерна платня? А як пенсіонери вимолювали зі сльозами на очах свої кревні пенсійні копійки? Але ж усе це було з нами. Коли інколи розмовляємо про це з виборцями, вони одразу перестають нарікати на нинішні негаразди.

— Ви й тепер, улітку, зустрічаєтеся з виборцями?

— По-моєму, без цього ніяк не обійтися. Крім того, що систематично буваю в населених пунктах свого округу, виборці самі знаходять мене: чи то в Києві, чи через родичів на малій батьківщині. Найчастіше просять допомогти з газифікацією. Вінниччина за останні роки проклала найбільше серед інших регіонів держави газопроводів, зокрема на селі. Як не підтримати земляків у добрій справі?

— І все-таки, як збираєтеся відпочити перед відкриттям нової сесії?

— Можливо, вдасться почитати трохи якихось історичних романів. Над такими книгами сидів би день і ніч. Спробую вибратися на рибалку. Без гри у футбол не уявляю себе не лише на канікулах. Син-школяр також шнурує разом зі мною кеди. А потім занадто активно обговорюємо події, які пережили під час гри. У старшої доньки-студентки — свої захоплення.

Віктор СКРИПНИК.

«Бізнес–лідер»

Так називається рейтингова програма, розроблена Запорізьким міськвиконкомом разом із Запорізькою торгово-промисловою палатою і Регіональним фондом підтримки підприємництва. Головна її мета — об'єднати зусилля місцевої влади і бізнесу для розвитку малого підприємництва, формування і впровадження ефективної системи його обслуговування, підтримки і захисту.

Програма — це комплекс заходів, спрямованих на пропаганду і поширення передового досвіду ведення бізнесу компаніями. Для підприємців буде створено постійно діючу систему інформування про високоякісну продукцію (послуги), що випускаються або надаються комерційними структурами.

Олександр ВОРОТІЛОВ.

Запоріжжя.

У ГРУПАХ І ФРАКЦІЯХ

Другорядних проблем не буває

За підрахунками координаційної ради парламентської більшості, фракція Народно-демократичної партії та Партії промисловців і підприємців виявила, беручи до уваги кількісний склад, найвищу активність у виступах та законодавчому процесі. Це засвідчують такі дані: у порядку законодавчої ініціативи члени фракції внесли 84 проекти законів та постанов Верховної Ради України. Тобто фракція, яка становить 3,5 % від загальної кількості депутатів парламенту, ініціювала 5,6 % законопроектів. Загалом на розгляді п'ятої сесії було 128 проектів юридичних актів, які ініціювали члени фракції Народно-демократичної партії. Члени НДП та ППППУ за період четвертої сесії виступили на засіданнях Верховної Ради України 118 разів. Основна увага Миколи Оніщука, Сергія Шевчука, Олега Зарубінського та Віталія Олуйка була прикута до роботи над проектами законів України «Про вибори народних депутатів України», «Про вибори депутатів місцевих рад, сільських, селищних та міських голів», «Про Президента України». Над проектом закону «Про внесення змін до Закону України «Про державний бюджет на 2004 рік» та постановою «Про основні напрямки бюджетної політики на 2005 рік» прискіпливо і наполегливо працювали народні депутати України Віктор Заїчко, Людмила Супрун, Микола Шведенко, Василь Гуреєв, Віталій Майко, відстоюючи пропозиції членів фракції і у Комітеті з питань бюджету, і в уряді. Законопроект "Про внесення змін до Закону України «Про державну службу» було підготовлено Олегом Зарубінським. Проект закону «Про житлово-комунальні послуги» та проект постанови Верховної Ради України «Про утворення Тимчасової слідчої комісії Верховної Ради України з питань встановлення фактів закордонного втручання у фінансування виборчих кампаній в Україні через недержавні організації, що існують на гранти іноземних держав» були розроблені співголовою фракції НДП та ППППУ Валерієм Пустовойтенком. Проект закону про умови розвитку вітчизняних підприємств текстильної галузі внесено Віталієм Майком та Миколою Оніщуком; проект закону про внесення змін та доповнень до Закону України «Про Центральну виборчу комісію» розроблено народним депутатом України Миколою Оніщуком та ін. Проекти законів «Про внесення змін до деяких законів України (щодо терміну дії нульової ставки ввізного мита на зерно) — внесено народним депутатом Людмилою Супрун; «Про внесення змін до деяких законів України (щодо перерахунку призначених пенсій)» — розроблено народним депутатом України Леонідом Каденюком; «Про внесення змін до Закону України «Про податок на додану вартість» (щодо порядку оподаткування відповідно до міжнародних угод) — підготовлено членом фракції Сергієм Шевчуком тощо.

Фракція НДП виступила ініціатором підписання протоколу політичних домовленостей про концептуальні та технологічні засади проведення в Україні політичної реформи та звернулася до керівників депутатських фракцій і груп, які зареєстровані у Верховній Раді України, з проханням підтримати цю пропозицію.

Народні депутати України — члени фракцій НДП та ППППУ гідно представляли фракцію під час проведення «круглих столів», науково-практичних конференцій і у Верховній Раді України, і за кордоном. Зокрема, народний депутат України Сергій Шевчук підготував і провів III Трансатлантичний форум парламентаріїв США, Канади та Західної Європи. За участю та підтримки народного депутата України, члена НДП Володимира Мовчана проведено всеукраїнську студентську науково-практичну конференцію «Молодіжна політика в сучасній Україні: стан, проблеми, перспективи».

У липні парламентські фракції НДП та ППППУ і Народної аграрної партії підписали угоду про створення народної коаліції. Ця угода може стати підґрунтям для створення нової коаліції більшості і вже на наступній сесії восени бути потужним об'єднанням парламентських демократичних сил центристського спрямування.

ЧЕСНИЙ І ПРАЦЬОВИТИЙ НЕ МАЄ БУТИ БІДНИМ

Про те, що не тільки окремі родини, а ціла область опинилася за межею бідності, на Хмельниччині говорять давно. Свідчення тому — одні з найнижчих у країні показники середньої заробітної плати і одні з найвищих — із її заборгованості. Як зазначив Прем'єр-міністр, 54 відсотки підприємств краю виявилися збитковими. Особливими здобутками не може похвалитися й село. Можливо, така ситуація й підштовхнула до зміни керівництва в області. Новий голова облдержадміністрації Віктор Коцемир переконаний, що Поділля, найбільшим багатством якого завжди вважалися працьовиті люди, впорається з цією кризою. Але спочатку необхідно знайти її причини, а потім гуртом взятися за роботу.

— Вікторе Францовичу, зміна керівництва для багатьох видалася несподіваною. А дехто відверто пов'язує її із передвиборними перегонами. То яке основне завдання перед собою ставить новий голова?

— Президентська кампанія — дуже відповідальний етап у житті країни. Але навіть з огляду на це не можна підпорядковувати їй життя майже 1,4 мільйона хмельничан. Кожен із них зробить свій вибір. І ніякі слова, заклики, рекламні трюки не агітуватимуть краще, ніж справи.

Для мене не має значення, квиток якої партії носить у кишені керівник. Якщо робить усе для людей, якщо в його районі, місті, селі люди живуть краще, ніж у сусідньому, якщо є робота і зарплата — люди тільки дякуватимуть і державі, й урядові, й президентові. Каси взаємодопомоги, кредитні спілки, лікарняні каси — ось ті об'єднання, до яких я радив би насамперед вступити кожному.

— Однак важко говорити про достойне життя пенсіонера, ветерана чи селянина, котрий роками не отримує зарплати.

— З перших днів перебування на посаді я запровадив щотижневі прийоми громадян усіма керівниками обласного і районного масштабу. До того ж не у себе в кабінеті, а в кожному селі. За два тижні на такі прийоми прийшло понад дві тисячі осіб. Отже, люди не збайдужіли до влади, сподіваються на її допомогу. Це не означає, що всі їхні проблеми одразу було вирішено. Є такі, що тягнуться роками і пройшли не один суд.

Чомусь усі скаржаться на недосконалість законів та брак коштів. Але за однакових умов ситуація навіть у сусідніх районах буває абсолютно протилежною. Як було приємно чути, коли з Теофіпольського району повідомили, що скоро буде газифіковано останній населений пункт, останній двір. І в той же час є райцентр, куди так і не змогли провести газ. А що вже казати про села цього району?

Дуже часто потрібні просто втручання керівника, його елементарна цікавість і біль за людські проблеми — і все можна владнати. Але натомість, як не прикро, зустрічаєш і байдужість, і відверту брехню. На одному із таких виїздів до району, приміром, запитую, у скільки сільських ФАПах є телефон. І чую у відповідь: забезпечено стовідсотково. Я б міг повірити посадовцю, якби сам не поїхав до найбідніших, найглухіших сіл. Поцікавився ще й у зв'язківців, і з'ясувалося, що практично немає району, де б сільські медпункти не відмовилися від телефону через те, що не могли за нього заплатити. В Ізяславському, Ярмолинецькому, Хмельницькому останнім часом зняли по 20—26 телефонів. І ніхто не поцікавився, як там живеться людям, як звітують райони — майже в усіх перевиконання бюджету, а кілька гривень на телефон не знайшлося. А ми звітуємо, що в області діють понад двадцять різних програм з охорони здоров'я, а викликати «швидку» із села неможливо. То яка може бути мова про ліки, лікарів, якість лікування?..

— Звичайно, від особи керівника залежить багато, але не скинути з терезів і загальні проблеми. Області, яка рік у рік втрачає і промисловість, і сільське господарство, важко втриматися на плаву, розраховуючи тільки на людський фактор.

— Ми не можемо обминути проблеми, зокрема і фінансово-економічні, котрі переживає вся країна. Але варто запитати себе, чому ми опинилися серед останніх? Чому за середньої збитковості підприємств у державі в 38 відсотків ми маємо майже половину таких? Розумію, знайти порядного інвестора для підприємства, промислового чи сільськогосподарського, котре ледве дихає на ладан, дуже непросто. Але у нас є 187 агроформувань, які припинили свою діяльність, хоча їх досі не виключено з реєстру діючих. А це означає, що на них «завис» борг із зарплати в 17 мільйонів гривень. За десять років область втратила 730 тисяч голів великої рогатої худоби. Не кажучи про овець, свиней, птицю. І як втратила? Є села, де цілі ферми довелося вирізати, щоб віддати банківську заставу. Десь колективне майно забирали судовиконавці, десь — податківці. За безцінь, за копійки. Тоді, напевно, і варто було втручатися всім.

Днями я був вражений кричущим фактом: жнива розпочалися. Аж тут чую, що в районі, де практично немає поточної заборгованості, одразу на шести елеваторах вимкнули світло. Як це назвати? Ну, мало не диверсією. І проти кого? Проти тих, хто усіх нас годує? У багатьох сільських школах ні діти, ні вчителі ще й комп'ютера не бачили.

— Але і для комп'ютера, і для всіх інших речей насамперед потрібні гроші. Де їх сьогодні шукати області?

— Хіба у нас немає власних резервів? Я знаю господарство, де в касі жодної копійки вже не було. І так само могли б розвести руками: немає за що купити ні телятко, ні корову. Але люди зібралися і привели на ферму півсотні голів. Без грошей. Під майбутній урожай. А в кожному районі двадцять—тридцять господарств. Всього два десятки районів — почни з малого, і буде результат.

Тільки працювати потрібно однією командою, чесно і відкрито.

Бесіду вела Ірина КОЗАК.

Хмельницький.

На знімку: голова Хмельницької облдержадміністрації Віктор Коцемир.

Фото автора.

ФОТОФАКТ

Людмила Станіславська керує історичним музеєм-заповідником у Кам'янці-Подільському на Хмельниччині. Очолюваний нею колектив намагається збільшити потік туристів, яких за рік буває майже 200 тисяч. За це директору музею недавно присвоєно звання «Почесний турист України».

На знімку: Людмила Станіславська на балконі відреставрованої ратуші.

Фото Віри ШПИЛЬОВОЇ.

Хлібний сюжет на задану тему

МОЖЕМО!

З перших всеукраїнських змагань з пекарської майстерності команда хмельничан привезла срібну медаль.

Відкриттям на змаганнях став хліб, котрий випік Ярослав Терновець. У старовинних книгах XIX століття він відшукав рецепт картопляного хліба. Секрет його в тому, що до борошна додається дві третини відвареної та протертої картоплі, після чого паляниця стає досить поживною. Таку брали в поле косарі, щоб була сила косити.

Допомогла здобути перемогу і здоба. Її у команді пекла Наталя Ліщук, пекар із красилівської приватної пекарні «Мамин хліб». Щодня тут виготовляють близько чотирьох тонн виробів майже шістдесяти найменувань. Фахівці відзначили, що круасани Наталі (а випікання французьких булочок було однією з обов'язкових умов програми) важко відрізнити від справжніх паризьких.

Артем Казарян за вісім годин спік цілий сюжет на задану тему. Тривимірна скульптура заввишки не менш як метр відобразила головну ідею рідного краю: і хатинка, і ставок, і млинок, ще й садок — усе, як співається в пісні, на очах у зачарованих глядачів виростало із тіста. І хоча їсти таку красу рот не відкривався, проте на смак вона теж пречудова.

«ВИ — МОЯ ОСТАННЯ НАДІЯ...»

Серед пацієнтів Галини Герасимівни є справді незвичайні хворі. Так, одна мама привезла з Білорусі німу дівчинку восьми з половиною років. Дівчинка заговорила після четвертого сеансу.

Одна із пацієнток Стаховської розповіла, що тривалий час була майже сліпа. Уже навіть не могла відрізнити світло від темряви. Діагноз — атрофія очних нервів. Пройшла перший курс — жодного зрушення на краще. І все-таки жінка вирішила продовжити лікування. На четвертому сеансі другого курсу з лівого ока покотилася сльоза, і вперше за багато років жінка побачила слабенький проблиск світла. З кожним подальшим сеансом ставало все краще й краще. «Тепер, — каже жінка, — я бачу дуже добре. Не можу лише як слід читати — очі швидко втомлюються. Але хіба це вже для мене горе?!»

В учасника війни в Афганістані вісім років не загоювалася рана на нозі. Всі зусилля лікарів були марні. Життя перетворилося на справжнє пекло. Якось чоловік приїхав зі своєї Чернігівщини до столиці, відвідав Києво-Печерську лавру. А коли вийшов з лаври, зупинився біля кіоску «Преса», почав розглядати вітрину. Погляд зупинився на газеті «Продолжение следует». На першій шпальті було фото якоїсь жінки з написом: «З Божою поміччю повертаю людям здоров'я...». Чоловік іронічно посміхнувся: «Ну, дає! Здоров'я вона повертає... Самозванка!» Проте газету купив. Вирішив: «Поїду, хоч гляну на цю Стаховську». Галина Герасимівна запримітила серед гурту пацієнтів, що заповнили приймальню, цього молодого чоловіка — надто вже недовірливо і прискіпливо зиркав на неї. «Заходьте», — запросила вона його до кабінету. «Чого я заходитиму? — буркнув чоловік. — Мені вже ніщо не допоможе! Я просто так...». Стаховська розпитала, хто він, що з ним, запропонувала пройти курс лікування. Чоловік погодився, але на сеанси приходив з неприхованим скепсисом. Правда, так тривало недовго. Десь на четвертий день він із подивом і величезною радістю помітив: рана загоюється!

Чоловік, якому трохи за тридцять, практично залишився без волосся на голові. Зосталося тільки на скронях та на потилиці. Кілька сеансів у Галини Герасимівни — і щасливий чоловік приїхав у Київ до Стаховської показати густу чуприну. «Спочатку старе волосся почало сильно випадати, аж поки випало зовсім. А через деякий час почало рости нове!» — розповів колишній пацієнт.

За інших обставин я, мабуть, не повірив би ні цим чуткам, ні цим розповідям і публікаціям про неї, ані, можливо, їй самій, якби ми розмовляли з нею віч-на-віч. Принаймні все почуте й прочитане сприйняв би цілком байдуже. Маючи чималий журналістський досвід, я звик ставитися до всього обережно й досить-таки доскіпливо. До того ж, певний час мені довелося брати інтерв'ю у багатьох цілителів — різних за методами лікування, спеціалізацією і, зізнаюсь чесно, дуже різних за своїми природними здібностями. Тож вразити, подивувати чи то приголомшити мене вже було важко.

Але я не міг не повірити людям, яких ось уже майже тридцять років поспіль, хвиля за хвилею, від малого до далеко запенсійного, збирає до неї з усіх усюд лихо, а нерідко і найстрашніше — приреченість.

Врешті не можу не повірити собі. З себе й розпочну...

Не так давно мене прихопила якась невідома болячка. Вона з'являлась раптово, хапала посеред грудей усі жили і з силою намотувала їх на свій кулак. У голові туманіло, в шлунку зануджувало. Болю як такого не було, але хотілося справді дертися на стіну. Це могло трапитись у будь-який час і в будь-якому місці — на вулиці, в громадському транспорті, за робочим столом, у ліжку серед ночі. Напад нетривалий, хвилин п'ять-сім, але після нього я годину не міг отямитися.

«Стенокардія, — впевнено сказала знайома лікар-кардіолог. — По-народному — жаба. Купи нітрогліцерин і завжди носи з собою. Як прихопить — ковтни, відразу стане легше». Від нітрогліцерину моя голова «вибухала», загрожуючи розлетітись на друзки, але «жабі» те було по цимбалах — мотала жили, як і раніше. В поліклініці, куди я нарешті прийшов, лікар, певне, так і не второпав, про яку таку болячку я йому повідав. Виписав препарати і сказав, щоб я навідався аж через місяць. «Жаба» із задоволенням ковтала і гроші, і препарати, і мій час, але жодного разу не вдавилася...

Невідомо, чим би все це скінчилося, якби одного вечора в моїй квартирі не пролунав дзвінок. Телефонувала Галина Герасимівна Стаховська. Про мене і мою недугу цілителька дізналась, як то кажуть, через десяті руки й вирішила допомогти своєму земляку з Полтавщини. Просто так.

Лікування відбувалось на відстані. Галина Герасимівна в певний час дзвонила мені додому, після чого я клав трубку і п'ятнадцять хвилин, розслабившись і заплющивши очі, залежно від самопочуття стояв, сидів або лежав. «І все?» - запитаєте ви. Відповім: «І все!».

Чи вірив я тоді в такий метод лікування? Ні. Бо навіщо мені було ще й вірити, коли достеменно знав, що серед нас, а особливо серед українців, є люди, котрих Бог (Природа, Космос, Вищий Розум — називайте, як хочете) наділив винятковими здібностями, які для багатьох видаються неймовірними. В той час я почувався рядовим пацієнтом, котрого вже прив'язали до операційного стола і котрий думав лише одне: «Робіть, що хочете, тільки б відпустило!» І справді, відпустило. Після третього сеансу (а всього сеансів має бути дев'ять).

Минув певний час, і я вирішив поїхати до Галини Герасимівни і привітати її зі святом Восьмого березня (незважаючи на такий день, вона приймала хворих). Так ми вперше зустрілися — цілителька і колишній її пацієнт. Відтоді я не раз бував у неї — показував дорогу родичам і знайомим, які приїжджали з різних областей, брав для них і для себе заряджену цілителькою воду. І майже щоразу мої «гостини» були для Стаховської раптовими, несподіваними. Кажу це для того, щоб ні в кого не виникла думка, що ті, з ким я розмовляв чи кого просто вислуховував, були заздалегідь підмовлені Галиною Герасимівною, такими собі «підсадними качками» для бесід із журналістом. По-перше, Стаховській це абсолютно ні до чого! По-друге, я тоді й не гадки не мав, що колись і в мене виникне бажання взятись за перо...

Цього молодого чоловіка я спочатку сприйняв як «нового українця», «крутого мужика», якого до Стаховської занесло з якоїсь дріб'язкової причини чи просто задля цікавості. На хворого він аж ніяк не був схожий. Навпаки. Тож складалося враження, що йому місце десь на пляжах Багамів чи в казино за рулеткою, а не тут, серед двох десятків хворих і немічних. Та коли він розповів присутнім про свої «ходіння по муках», я справді довго не міг отямитися.

Рак лімфовузлів. На тілі — місця, де під тонкою почорнілою шкірою вже не було м'яса, замість нього — темні порожнини. Шість «хімій» поспіль. Купи дорогих медпрепаратів (звісно ж, за власні гроші). Та ніщо не могло зупинити страшну недугу. І тоді чоловік прийшов до Стаховської. Ходив добросовісно, вперто. І своє «виходив». Нині живе без будь-яких ліків, а на сеанси цілительки періодично записується лише з метою профілактики.

Зізнаюсь, що в кабінеті народної медицини Галини Герасимівни я помилявся і обманювався не раз. Про хлопчину з дещо викривленим тілом, який насилу переставляв ноги і так само ледь говорив до своєї бабусі, у мене склалося враження, що він такий од народження. Ні! Хлопчина навчався вже в п'ятому класі, коли з ним трапилось щось страшне й загадкове. Повернувшися зі школи, він почав збуджено метушитися по квартирі, вночі не міг заснути, щось гарячково кричав, схоплювався з ліжка. Далі — гірше. Відняло мову, ноги, паралізувало один бік, в очах застигли відчуженість, лякаюча порожнеча. Медики, які приступили до лікування, через деякий час заявили, що вони «здаються» — у хворого відмирає мозок, а отже... Куди? До Стаховської. Після першого сеансу хлопчину викупали у ванні, куди додали зарядженої цілителькою води, і він — на подив і щастя рідних! — нарешті спокійно заснув. Так, я вже бачив іншу людину, іншого підлітка, який після закінчення сеансу нетерпляче смикав за рукав бабусю: «Ба, ходімо додому».

Серед пацієнтів Галини Герасимівни — немало медичних працівників, як нинішніх, так і колишніх. Євгенія Степанівна (прізвища не знаю, бо навіть не запитав) — фельдшер із багаторічним стажем. Розпочинала одразу після війни в селах Західної України. «Була я для селян і терапевтом, і акушеркою, і травматологом, і педіатром, — згадує з усмішкою. — З усіма болячками приходили до мене. Скрутно тоді було. Не вистачало ні ліків, ні препаратів, ні інструментів. Та якось справлялась. А оце на старість і мене лихо перестріло. Головний біль такий, що, здавалося, божеволію.

До відома читачів:
адресу цілительки Г.Г. Стаховської редакція надає в першу чергу передплатникам «Голосу України». Тож поспішайте передплатити нашу газету.

Лікарі трохи зі мною повозилися, а тоді прямим текстом відіслали помирати. Прийшла я до Галини Герасимівни ледь жива і на першому ж сеансі померла».

— Я тоді не на жарт злякалася, — каже Галина Герасимівна. — Кинулася до жінки, а в ній — нічого живого! Давай її до тями повертати. Це ж треба мені таке! Якщо вже людині суджено померти, то нехай помирає в своєму ліжку, а не тут, під час мого сеансу. Ожила, дякувати Богу! Тепер подивіться на неї. То ж була тінь, а не людина...

Вмикаю диктофон. Приглушений голос (жінка не записувала розповідь на плівку — вона просто розповідала присутнім свою історію, а я просто натиснув на кнопку). У неї була ракова пухлина на щитовидній залозі. Замість того, щоб зробити операцію, стала ходити на сеанси Стаховської. «Через півтора місяця прийшла до хірургів. У них — очі на лоба. Вони сторопіли. Пухлина була завбільшки п'ять сантиметрів — і нічого немає! «Як же так? — кажуть. — Давайте хоч один сантиметр запишемо... Ну, хоча б міліметр...». А один із хірургів психонув, вискочив у коридор, розкричався: «Ходіть до своїх цілителів!» Ледь угамувався...»

Хто вона, Галина Герасимівна Стаховська? Даруйте за стисліть і побіжність, бо широко про долю цієї жінки можна розповісти лише в повноцінній книжці. Народилася в селі Новоселівка Гадяцького району на Полтавщині. Юнкою прибула до Києва, влаштувалась на роботу на Дарницький шовкопрядильний комбінат. Усе йшло добре — і на роботі, і в особистому житті. А тоді — хвороба. Спочатку ніби нічого — застуда, та після електрофорезу — параліч. Інвалідність. Далі — ще гірше. «Не ляжеш до лікарні — помреш!» — сказали лікарі. Сказали, аби сказати, бо в її одужання вже мало хто вірив. За порадою знайомої Галина відвідала ворожку. Хотіла дізнатись, скільки їй залишилося жити, бо вже часом напливали думки покінчити життя самогубством. На превеликий подив Стаховської, ворожка розсердилася: «Про яку смерть ти говориш?! Ти ще житимеш і житимеш. І сама людей лікуватимеш!»

Галина поїхала до рідного села, передала матері слова ворожки — мовляв, що б це могло означати? «Може, на нашого діда Івана натякала, — сказала мати. — Він людей умів лікувати. За це пан дав йому вольну, трохи землі, а цар нагородив грамотою. На його похорон людей тих зійшлося! І з Полтавської губернії, і з інших...». Почала Галина рідню розпитувати, як же Іван Приходько людей лікував. Руками й молитвами. Стала і собі так робити. Диво! Допомагає. А згодом хвороба ніби якось сама собою щезла. Люди бачать таке та й собі просять, щоб полікувала. Хто вилікувався, іншим радить: «Сходіть до Стаховської». Невдовзі київська квартира Галини Герасимівни стала відома багатьом. У ті комуністичні часи приходили до цілительки потайки, рано-вранці — «щоб ніхто не бачив». Знайшлись і «доброзичливці». Побігли до лікарів: «Стаховська не померла! Жива! Тільки от із головою у неї не все гаразд. Надумала, що може людей лікувати. Треба в «психушку» її!».

Чутки про незвичайну жінку докотились і до тодішнього КДБ. У відомчому шпиталі їй дали групу хворих — мовляв, лікуй, а ми вже самі висновок зробимо! Зробили. Ось він: «У комплексному лікуванні хворих шпиталю Військово-медичної служби КДБ УРСР поруч із медикаментозними препаратами розпочато застосування нетрадиційного методу лікування безконтактного масажу, які проводить Стаховська Г. Г. Під наглядом перебувало 20 хворих. У всіх випадках одержано позитивний ефект при лікуванні виразкової хвороби. Ускладнень під час проведення лікування не було. Метод може бути застосований у клінічній практиці». Це було у січні 1990 року.

Галина Герасимівна не боїться, щоб її здібності перевіряли й досліджували вчені, науковці. Навпаки, вона сама закликає їх. «Мені дано зцілювати людей. А от як це відбувається, уже поясніюйте ви». Позитивні відгуки вона одержала після досліджень в Інституті біохімії імені Палладіна НАНУ, в Науково-дослідному інституті урології, Дарницькій райепідемстанції м. Києва, радіонуклідній лабораторії Наукового центру радіоактивної медицини. Щодо води, яку заряджає Стаховська, то після досліджень було встановлено, що ця вода знешкоджує стафілококи, кишкову паличку, ефективно впливає на кров, усуває всі запалювальні процеси, нормалізує біохімічні та біофізичні процеси в організмі людини. Тільки як це відбувається, ви не знайдете в жодному висновку. І тут поки що немає нічого дивного. Хто може пояснити, як поет пише вірші, а композитор — музику? Що таке їхнє натхнення? Що таке дар взагалі? Звідки він?

Так, ми можемо розповісти, як вариться борщ, робиться ін'єкція, чому літають літаки чи йде дощ, але розповісти про те, чого не можна ні побачити, ні помацати, ні понюхати... Стаховська ходить серед хворих, торкається їх руками, стиха читає молитви й замовляння, і хворі, в переважній своїй більшості, з часом одужують. Чому? Вона передає їм цілющу енергію з Космосу? «З Божою поміччю повертаю людям здоров'я», —каже сама. Але не будемо зараз шукати відповідь, яка б остаточно розставила всі крапки над «і». Її шукали, шукають і шукатимуть спеціалісти, які мають відповідні знання, прилади, оснащені лабораторії... Стаховська володіє даром цілительки, вона може лікувати, вона лікує, і це для нас головне.

Які хвороби лікує Галина Герасимівна? На це запитання я чув од неї дві відповіді, які приголомшують багатьох. Перша: «Всі». Друга: «Я не лікую конкретну хворобу. Я лікую ваші тіло і душу». Енергія, яку пацієнт одержує через Стаховську, проходить його тілом і, зустрівши на своєму шляху будь-яку хворобу, вступає з нею в боротьбу. Одним це допомагає швидко. Іншим треба пройти кілька курсів лікування. А дехто, таких дуже мало, не відчувають помітного поліпшення. В останньому випадку винні переважно самі пацієнти, які через свою легковажність чи то недбалість чітко не дотримуються рекомендацій цілительки.

Переді мною — «Історія хворого до лікування безконтактним масажем і після», яку заповнила 28-річна киянка. Наводжу її без будь-яких коментарів. «Шість років тому були тяжкі пологи. Рік після пологів було все гаразд, а потім почалися проблеми зі здоров'ям. Діагноз: підвищений артеріальний тиск, біль у серці, серцебиття, головний біль, збільшена щитовидна залоза, мастопатія, запалення яєчників, остеохондроз, камені в нирках, збільшена печінка, варикоз вен, постійна набряклість, порушений загальний обмін речовин, ожиріння першого ступеню. П'ять років лікувалась у медиків, біль зникав, проте на нетривалий час. Була у гомеопатів. Усе даремно. Після безконтактного масажу мені стало легше. З'явилося бажання жити. Іду на повторний курс лікування. Дуже хочу вилікуватися, жити повноцінним життям. Галино Герасимівно, ви — моя остання надія».

Олександр ВИНОКУРОВ,
член Національної спілки журналістів України.

P. S. Коли журналіст ставить останню крапку у своєму матеріалі, то ще раз гортає записник, прослуховує диктофон: чи не забув про якийсь важливий або цікавий факт? Мені цього робити не треба. Я просто знаю: розповів лише дещицю з того, що мені відомо про народну цілительку, почесного академіка Асоціації народної медицини України (диплом № 1) Галину Герасимівну Стаховську. А скільки ж іще не відомо!

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Привиди полюють на «мінял»

СУЧАСНІ СЮЖЕТИ

Свого часу я кілька років жив у Кривому Розі, і мені зрозуміле теперішнє обурення багатьох його мешканців. Колись загибель гірників у залізорудних шахтах не була тут такою резонансною, як сьогодні убивства «мінял» — новоявлених ділків з «пересувних» обмінних валютних пунктів. Хоч, з другого боку, справді тривожно: недавно серед білого дня у під'їзді власного будинку в 7-му Зарічному мікрорайоні чотирма пострілами застрелили 38-річного торговця валютою Шахіна А. і його нібито персонального водія пенсійного віку Анатолія К. Так от, убивство Шахіна А. — це вже одинадцяте серед «мінял» Кривого Рогу.

Моєму колезі з криворізької газети «Червоний гірник» Миколі Крамаренку вдалося розшукати свідка. Очевидець піднімався в під'їзд ніби в той момент, коли з нього виходив «високенький худорлявий молодик спортивної статури з барсеткою у руці і в чорній масці». В темних штанях та синій куртці з капюшоном. Крізь вузькі щілини маски надто пильно подивився, спокійно обминув і непоспішно пішов геть попід будинком. Тільки за рогом наче побіг підтюпцем мимо школи, а біля дитсадка і зовсім зник, мов крізь землю провалився. Щоправда, нині встановлено, що з убивцею був і поплічник. Трохи молодший і трохи менший на зріст, коротко підстрижений.

Самі продавці «імпровізованих» на ринках та перехрестях Кривого Рогу обмінних пунктів кажуть, що в місті на них розгорнуто тотальне полювання з боку організованої банди. «Міняли» навіть уже збагнули, що відстежують та відстрілюють тих, хто після «зміни» не здає відразу виручені гривні, а особливо долари, у банки чи каси. Отож нести їх із собою додому дуже небезпечно. Хочеш жити — повертайся з порожніми руками, і квит. Хоч і це, на жаль, ще не гарантія. Адже, за іншою версією, потенційні убивці насправді завбачливо втираються у довір'я та неначе для термінових потреб замовляють чималі суми «зелені». І призначають час та місце зустрічі...

І все-таки криворізькі реалії хвилюють місцеву громаду та правоохоронців уже й на рівні МВС та Генпрокуратури України і СБУ передусім з інших мотивів. У місто прибули київські слідчі в особливо важливих справах. Та похвалитися поки що і вони нічим не можуть. Злочинців — серійних убивць — вирахувати та затримати ніяк не вдається.

А справа в тому, що і Шахін А., і десятеро його попередників загинули від куль, випущених із табельного міліцейського пістолета. Того самого, який було відібрано у правоохоронця в сутичці з розбійницьким угрупованням ще три роки тому під час пограбування в мікрорайоні Довгинцеве магазину «Терези». У розпорядженні банди — ще один міліцейський пістолет, який належав убитому бандитами в сусідньому Апостоловому стражу порядку. Обидва ці пістолети стріляють тепер часто і завжди там, де скоюють найжахливіші злочини.

Тож виявити і знешкодити банду для міліції уже справа честі. Слідча група, підтвердив і заступник начальника управління карного розшуку УМВС в області Володимир Уваров, працює день і ніч. Спершу тим, хто анонімно надасть будь-яку інформацію, котра допоможе розкрити злочинне угруповання, обіцяли сто тисяч гривень винагороди. Нині обіцяють 250 тисяч. Та поки що «знайшли» лише ще два убивства, які також на рахунку викрадених міліцейських пістолетів.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.
Кривий Ріг.

ФОТОФАКТ

Фото Андрія АВДОШИНА (Укрінформ).

У найстарішому Харківському СІЗО — Холодногірському №27 — відбулося відкриття й освячення православного Свято-Покровського храму.

ІДУ НА ВОГОНЬ

Нещодавно рятувальні підрозділи області провели наймасштабніші за останні роки комплексні навчання особового складу. Відпрацювання практичної взаємодії усіх служб ГУ МНС України в Полтавській області, Східного регіонального загону ДСВАРС МНС України, територіальної системи цивільного захисту пов'язане з реформуванням частин оперативного реагування в єдину систему.

Навчання проводили в Зіньківському районі. Вони засвідчили високий професійний рівень бійців служби порятунку «01». Відпрацьовували весь комплекс методів ліквідації НС, характерних для Полтавщини. Йдеться про локалізацію впливу хімічних речовин, ліквідацію наслідків ДТП, надання першої допомоги постраждалим тощо. А головну увагу, з огляду на велику кількість у нашому регіоні нафтогазоносних горизонтів і часті несанкціоновані врізи у мережі трубопроводів, приділяли ліквідації небажаних виливів нафтопродуктів та приборкуванню газових фонтанів.

Не таїна, що більшість надзвичайних ситуацій раніше не траплялася у практиці колишніх пожежних. Розуміючи це, керівництво Полтавської рятувальної служби, очолюваної депутатом обласної ради, полковником Миколою Горбенком, усіляко намагається піднести престижність служби, завоювати довіру в людей. І це полтавцям вдається. З початку року вони врятували більш як півсотні людських життів, а також матеріальних цінностей на суму майже 20 млн. грн.

Нині до лав рятувальної служби приходить дедалі більше молоді. На базі Полтавського управління вже кілька років діє навчальний центр з підготовки бійців особового складу. У вузах України навчаються близько 100 курсантів і студентів, направлених підрозділами Полтавської області.

Єдине, що сьогодні стримує повноцінну роботу новоствореної рятувальної служби, — недостатньо укомплектована матеріально-технічна база. Та полтавці не сидять склавши руки. Вдалося владнати непорозуміння із ліквідацією районних ППЧ. В області створили місцеві пожежні підрозділи, частково фінансовані з державного і місцевих бюджетів. Зберегли матеріальну базу комплексу. Понад те, модернізували і доукомплектували. Приміром, торік гараж рятувальників за сприяння Полтавської міськради і спонсорів поповнився восьмома оперативно-службовими автомобілями. Серед них мікроавтобус, укомплектований за останніми мірками для виконання рятувальних робіт, є оперативний автомобіль швидкого реагування.

Крім того, як розповів Микола Горбенко на прес-конференції, на часі придбання двох глісерів для роботи на Кременчуцькому водосховищі. Кошти для цього надає обласна влада. До речі, нинішнього року і держава виділила чималі кошти для комплектації підрозділів МНС. Тож начальник обласного управління запевнив, що протягом року всі частини області буде забезпечено і технікою, і підготовленими кадрами.

Про важливість дотримання цих слів говорити не випадає. Адже сьогодні дедалі більше людей піднімають телефонну слухавку і набирають «01». Про це свідчать спостереження диспетчерів. Та річ не в тому, що життя стало трагічніше, просто тепер є така служба, яка може зарадити будь-яким людським негараздам. І це головне.

Григорій ГРИНЬ.

Полтавська область.

Тимчасове «дикунство» за 3,5 грн.

У Лисячій бухті, що праворуч від Карадазького національного заповідника, ми відпочиваємо вже не перший рік. Це місце давно облюбували прихильники «дикого» відпочинку з України, Росії, Білорусі. Тут можна зустріти й іноземців. «Лиска» (так бухту називають її завсідники) вабить до себе не лише природною красою, а й свободою. Тут відчуваєш себе частиною природи, а не її хазяїном. Звиклі до благ цивілізації вправі назвати такий відпочинок екстремальним. Щоб тут відпочити, потрібно пристосуватися жити в наметі, спати на камінні, добувати дрова для багаття, ходити за кілька кілометрів горами до джерела по прісну воду тощо. Та саме тут починаєш помічати зоряне небо над головою, місячну доріжку на морській гладі, приймати дарунки моря, придатні для їжі (рапани, мідії, рибу), вчишся заново цінувати людське спілкування, розкривати душу під гітару біля багаття і радіти як дитина, пірнаючи в солону хвилю...

Лисяча бухта цього року змінилася. Її центр — «Зеленку» прикрасив туалет, а відходи з місцевого смітника періодично вивозить машина. Мабуть, за ці блага з «дикунів» вирішили стягувати по 3 гривні 50 копійок за добу. А щоб у рекреантів (так їх назвала місцева влада) не постало запитання «за що?» вони мусять платити такі гроші, поставили табличку **(на знімку)**. Щоправда, з тексту так і незрозуміло, хто має надати обіцяний сервіс...

Утім, люди, які відпочивають, не чекають милості від цивілізації. Що її тут менше, то «дикунам» комфортніше.

Ольга ВІТЕР.
Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

НАШІ В ЛІВАНІ

Тут — пан, а вдома?

На півдні Лівану в складі Тимчасових Сил ООН (UNIFIL) виконує миротворчу місію український батальйон. Уже чотири роки в країні жовтих апельсинів і пам'яток древньої культури на узбережжі Середземного моря наші військовики розміновують поля і лікують місцевих жителів. За що ті їм кажуть «шукран» — спасибі.

Контингент UNIFIL рівняється на Укрбат

Батальйон зарекомендував себе в цій східний республіці як контингент професіоналів і гуманістів. Командувач Тимчасових Сил ООН у Лівані французький генерал Алан Пелегрині високо оцінив професіоналізм українського контингенту. Він зазначив, що з Укрбатом у нього немає проблем і 3-й інженерний окремий батальйон ЗС України — приклад для наслідування колегам по місії.

Командувач UNIFIL спростував чутки про виведення невдовзі Укрбату з Лівану. За словами генерала Пелегрині, через місяць Генеральний секретар ООН Кофі Аннан робитиме доповідь щодо UNIFIL і внесе пропозиції стосовно контингенту на найближчі півроку. Плановано зберегти мандат місії і її повний склад ще на півроку. Алан Пелегрині упевнений: скільки будуть існувати Тимчасові Сили ООН у Лівані, стільки буде виконувати свою місію в їх складі й Укрбат. Він не уявляє собі Тимчасові Сили ООН без українського контингенту. Командувач UNIFIL озвучив позицію ООН у питанні подальшого перебування 3-го інженерного окремого батальйону в Лівані. Однак право дострокового виведення нашого контингенту з ліванської землі залишається за українським парламентом.

Комбат комбату: головне — всіх повернути додому

Не так давно завершилася восьма за ліком ротація українського батальйону в Лівані. На зміну 187 миротворцям прибули 190 військовослужбовців і два собаки, які разом із саперами знешкоджуватимуть мінні поля.

Командир батальйону 8-ї ротації полковник Андрій Знак тут не новачок. Командував 5-ю та 6-ю ротаціями. Тоді в підпорядкуванні Андрія Михайловича було 450 миротворців. Відтоді особовий склад скоротився більш як удвічі. А завдання, що стоять перед Укрбатом, практично залишилися такі самі.

— Це інженерне облаштування наших позицій, — коментує комбат, який недавно заступив на посаду. — Вони мають відповідати визначеним стандартам. Ставка робиться насамперед на якість. Але разом з тим завдання ліквідації деяких позицій не знімається. Усе-таки триває скорочення Тимчасових Сил ООН. Це видно і по інфраструктурі нашого батальйону.

Командувач батальйону 7-ї ротації полковник Андрій Кухаренко підбиває підсумки своєї місії в Лівані:

— Проблеми були зі спорядженням саперів. Його необхідно сертифікувати, щоб цілком убезпечити наших хлопців від позаштатних ситуацій. Друга проблема. Рівень професійної підготовки батальйону досить високий, і ми могли б займатися гуманітарним розмінуванням (повна рекультивація землі. — **Авт.**). За це Україна могла б одержувати великі гроші. Проте ми не маємо відповідного сертифіката на цей вид діяльності. Потрібна спеціальна акредитація з розмінування, що відповідає міжнародним стандартам. І ще одна велика проблема — кількість наших миротворців. Я вважаю, треба збільшити особовий склад. Люди працювали на знос. Адже штат скоротили, а завдання наші, обсяг роботи не зменшилися. Командувач UNIFIL щодо цього зі мною згодний. Гадаю, це питання буде розглянуто на рівні ООН.

— Що б ви хотіли побажати своєму наступникові?

— Найголовніше — усіх повернути на Батьківщину живими і здоровими.

Хірургічні операції на мінних полях

Мінні поля. Так звана блакитна лінія. Нею раніше проходив кордон між Ліваном та Ізраїлем. Міни було вкопано в цю землю 24 роки тому. У 2000-му ізраїльські війська пішли на свою територію. А окуповані ними ліванські землі залишилися заміновані. Ці поля являють собою певну демаркаційну, небезпечну зону між державами.

За словами заступника командира 3-го інженерного окремого батальйону ЗС України, інструктора з мінно-підривної справи полковника Володимира Місюренка, судячи з того, як було проведено мінування (розташування зарядних пристроїв, знайдені поруч з ними чеки — за саперними правилами чека має здаватися під звіт. Це свідчення того, що міну встановлено), його здійснювали малокваліфіковані фахівці.

Українським саперам довелося ліквідовувати ці невміло покладені, проте надто небезпечні іграшки. Додаткову незручність створювали шматочки нарізаного дроту, очевидно, спеціально розкиданого ізраїльтянами на мінних полях. Міношукач спрацьовував і на ці металеві обрізки.

Сапери — хлопці стримані і зосереджені. Втрата уваги може коштувати їм життя. Кажуть, що сапер не піддається гіпнозу. Щодня з 7-ї ранку (поки ліванське сонце ще не так пече) бригади фахівців з розмінування виходили на об'єкт. У 40—50-градусну спеку в буквальному розумінні голими руками, обтяжені важкими бронежилетами вони, як хірурги, витягали з тіла землі сторонні вибухонебезпечні предмети.

До приходу нашого контингенту на мінних полях часто підривалися місцеві жителі. Нині скрізь стоять спеціальні червоні знаки із зображенням черепа і написом «Обережно, міни!». А розміновані ділянки схожі на ретельно розмічений город. На місці кожної знешкодженої міни сапери вкопують дерев'яний кілочок. По цій розмітці можна судити про щільність мінної посівної, залишеної ізраїльтянами.

7-а ротація Укрбату працювала на трьох мінних полях на півдні Лівану. За рік наші сапери вилучили і знищили 1321 вибухонебезпечний предмет, з яких 1235 — протипіхотні міни. Загалом за час чотирирічної місії 3-й окремий інженерний батальйон очистив ліванську землю від більш ніж 4 тисяч «іграшок», що несуть смерть...

Ми побували на 516-му мінному полі. Уздовж нього — асфальтована дорога. Ще чотири роки тому її не було. Сапери першої ротації Укрбату в Лівані робили прохід полем, яким потім проклали дорогу.

Гра в календарики

На території Укрбату, розташованого в селищі Ель-Іззіє, що за дев'ять кілометрів від Тира, чисто і красиво. Може здатися, що з цим ландшафтом працював професійний дизайнер. Насправді все тут придумано і зроблено руками миротворців. Дається взнаки хазяйський менталітет українця — облаштовувати місце, де живеш, з розумом і надовго.

Йдеш Укрбатом і згадуєш дитинство. Піонерський табір у Криму, ранкові лінійки, зірниці. Але тут усе по-дорослому, як у справжніх чоловіків. У Лівані українські миротворці грають лише у вільний від служби час — хто в нарди, хто в карти. І ще — в календарики. Це улюблене заняття чоловіків — щодня закреслювати прожите число в настінному чи настільному календарі. Дата вильоту на Батьківщину зазвичай позначена червоним... Дожити до неї непросто. Рік перебування в миротворчій місії за кордоном — термін чималий. Військовослужбовці інших контингентів не служать у UNIFIL так довго. Щонайбільше півроку. І в цей період місіонерам надається відпустка (часто не одна), оплачувана країною, котра їх сюди направила. І наші солдати та офіцери протягом року навідуються додому. Однак ці візити на Батьківщину українські «блакитні берети» мусять оплачувати з власної кишені. При цьому своїм людям у погонах з емблемами ООН на блакитних беретах Україна платить менше, ніж інші держави своїм миротворцям.

Затребуваність на рівні базару?

Український миротворчий контингент у Лівані (як, утім, і в інших країнах, де є місії ООН) не тільки заробляє гроші для своєї країни, а, головне, працює на її імідж, підносить реноме держави на міжнародному рівні. Ставлення ж нашої країни до миротворців не завжди адекватно їх службі.

Це, на жаль, простежується і на побутовому, і на законодавчому рівні. Республіка Ліван для українця — країна з особливими кліматичними умовами. Тут дуже спекотно. Щодня виконувати бойові завдання, особливо пов'язані з розмінуванням, коли пече сонце і температура 40 градусів за Цельсієм, непросто навіть здоровим тренованим чоловікам. Після такої важкої і фізично, і психологічно роботи людині потрібен відпочинок, щоб відновити свої сили. До того ж у 3-му інженерному окремому батальйоні кондиціонери — рідкість не тільки в кімнатах військовослужбовців, а й навіть у хірургічній перев'язочній медсанчастини. Витрати «мокрого лізингу» провокують сухість у горлі і перегрів організму.

Отже, усі 12 місяців у календарі закреслено, контингент повертається до України. Шлях цей лежить через митницю. Найчастіше Батьківщина зустрічає своїх місіонерів тотальним «шмоном».

...Шукають зазвичай довго і ретельно. Упродовж декількох годин. Один сержант-контрактник на другій годині такого огляду став благати: мовляв, хлопці, що ж ви робите? Усе це я купив за власні гроші! Я рік служив у Лівані. А у відповідь почув: ми тебе туди не посилали...

Повертаючись на Батьківщину, де нині у розпалі військова реформа і скорочується армія, чимало миротворців, досвідчених професійних військовиків, не знають, що на них чекає вдома.

Ольга ВАУЛІНА.

Південний Ліван.

На знімку: кращий сапер 7-ї ротації старший сержант Укрбату в Лівані Василь Колеганов, на рахунку якого 370 знешкоджених мін.

Відродження «Чорноморської Одіссеї»

ФАКТ І КОМЕНТАР

На початку серпня грузинський порт Батумі вперше за останні 12 років приймав велике українське круїзне судно — теплохід «Тарас Шевченко» з туристами з Білорусі, Литви та України на борту. Передбачається, що курсуватиме цей лайнер за маршрутом Одеса—Ялта—Сочі—Батумі—Стамбул—Одеса щотижня. Тим самим відроджується доволі популярний колись маршрут «Кавказька Одіссея», нині доповнений ще й турецьким портом і названий «Чорноморською Одіссеєю».

Нині роблять, можна сказати, лише перші кроки до відродження українського пасажирського флоту. Добрий приклад показала «непрофільна» (риболовецька) акціонерна компанія «Антарктика», яка придбала занапащені теплоходи «Тарас Шевченко» та «Одеса» і вже вивела перший з них на постійний круїзний маршрут. Ходять ще за маршрутами Одеса—Севастополь—Ялта та Одеса—Варна катамаран «Кримська стріла», а з Одеси на Стамбул — пором «Каледонія» та невеличкий теплохід «Глорія». Оце, власне, поки що на Чорному морі і все.

Лайнер «Тарас Шевченко» після середземноморського круїзу

Фото Олега ВОЛОДИМИРСЬКОГО.

Мимоволі згадався 1984 рік, коли в Одесі широко відзначали 20-річчя Управління пасажирського флоту, що структурно входило до ЧМП. Відшукав у старих блокнотах цифри. Тоді у складі пасажирського флоту згаданого управління було 37 суден. Серед них такі унікальні, як «Максим Горький», «Федір Шаляпін», «Леонід Собінов», «Федір Достоєвський», низка чудових серійних лайнерів. Вони працювали на трьох каботажних і чотирьох міжнародних лініях, виконували, маючи величезну популярність, численні круїзні рейси з іноземними і вітчизняними туристами на борту в усі кінці світу. Чиста валютна виручка від діяльності цих суден сягала 40—50 мільйонів доларів на рік. Де оте все? Куди поділися ті судна? «Тараса Шевченка» й «Одесу» врятувала, як уже мовилося, «Антарктика». А решта? Щось продано за символічними цінами, щось списано на металобрухт, щось заарештовано в іноземних портах за міфічні борги. Чи не найкращий з лайнерів — «Максим Горький» відібрала, без усяких на те підстав, Москва... І ось маємо тепер те, що маємо, — мізер.

Ним і задовольнятимемося? Та ще тим, що до Одеського порту заходить дедалі більше іноземних круїзних суден? І при цьому іменуватимемо себе «морською державою»? Невже починання «Антарктики», що прагне відродити вітчизняний пасажирський флот та зрушити з мертвої точки вельми престижну й вигідну справу пасажирських перевезень морями-океанами, не надихне на конкретні кроки в цьому напрямі державні й приватні структури України?

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

ДАЛІ БУДЕ

Мал. Володимира КАЗАНЕВСЬКОГО.

Від ведучої

Навіть прихильники активного відпочинку, гамірних вечірок, багатолюдних «тусовок» хоч раз в житті думали про спокій, тишу та усамітнення. А уявіть, що ви на березі моря, в шезлонгу, з книжкою в руках... Боюся, той, хто про відпустку тільки мріє (а потів той, хто навіть не мріє), ладен мене «закопати ногами»... Та не впадайте у відчай! Принаймні наша нинішня сторінка — про літо, тепло, розваги і подорожі. До речі, сьогодні «Далі буде» починає серію дорожніх нотаток нашого власного кореспондента у Львівській області Оксани Теленчі «Бойківські етюди».

Ірина БУЛАНЕНКО.

Тралі-валі — фестивалі

В Единбурзі...

Більше мільйона чоловік приїхало до шотландського міста Единбург на традиційний, уже 58-й, фестиваль музики і драматичного мистецтва «Фриндж». А днями там відкрився Міжнародний фестиваль мистецтв.

Единбурзький фестиваль — це грандіозне дійство, яке з театрів і концертних залів виливається на вулиці міста. У шотландській столиці відбудуться численні концерти оркестрової, камерної і вокальної музики, оперного мистецтва, театральні й балетні постановки.

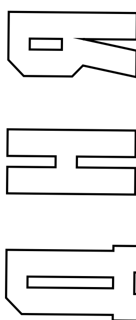
На «Фринджі» виступають професіональні й самодіяльні колективи з різних країн світу. Він має більш неформальний характер, ніж Міжнародний фестиваль мистецтв. Його учасники можуть дозволити собі вийти за рамки канонів і вдатися до різних сміливих експериментів. Загалом у Единбурзі відбудеться 25 тисяч вистав, у тому числі 1700 театральних спектаклів. Завершиться фестиваль 30 серпня грандіозним гала-концертом і феєрверком.

...і в Криму

А в Євпаторії відбувся V міжнародний фестиваль хеві-метал — «Метал Хідс мішн». Цього року, за словами організаторів, фестиваль вийшов на європейський рівень. Зібралося 40 команд з Росії, України, Молдови, Білорусії, Польщі та Ізраїлю, які представляють практично весь жанровий спектр «металевої» музики.

Через відсутність спонсорів організаторам доводиться вкладати в рок-сейшн власні гроші. Те, що вони одержують за квитки, ледь покриває збитки — торік удалося заробити 20 доларів. Нинішнього літа вони сподіваються на більше, тому що до Євпаторії з'їхалося значно більше команд і фанатів «металу». Велика кількість рокерів різного віку, в чорних футболках, з довгим волоссям і безліччю татуювань не дратувала звичайних відпочивальників, бо фанати поводились мирно, **передає «Кореспондент».**

ЦЬОГО

■ 1096 р. Розпочався перший хрестовий похід. Завершився 1099-го захопленням Єрусалима та заснуванням Єрусалимського королівства. ■ 1649 р. Зборівський мирний договір. ■ 1836 р. Народився письменник і громадський діяч Олександр Кониський. ■ 1914 р. Розпочалася Галицька битва — одна з найбільших у період першої світової війни (між російськими та австро-угорськими військами). Тривала до 21 вересня. ■ 1939 р. Радянський Союз та Німеччина підписали торговельну угоду.

ХАРАКТЕРИ

Прізвище Підтикан зобов'язує

Фото автора.

У селі Білоцерківці, що у Куйбишевському районі на Запоріжжі, прізвище Підтикан — знамените. Уродженець села Іван Дмитрович Підтикан — військовий льотчик, старший лейтенант, був удостоєний звання Героя Радянського Союзу у 1942. Командир авіаланки брав участь у 58 боях, сам збив 11 літаків противника, у групі — 5.

Тому Олександр Підтикан **(на знімку)**, дільничний інспектор, молодший лейтенант міліції, розуміє: з таким прізвищем підводити не можна. В Олександра поки що невеликий стаж роботи в органах правопорядку. Після середньої школи він закінчив сільгосптехнікум у Василівці. Півтора року служив у морській піхоті. Тепер працює на території Білоцерківської, Благовіщенської та Ланцівської сільрад Куйбишевського району (сам родом із Білоцерківки). По всій підвідомчій території дільничний інспектор їздить на отакому мотоциклі — досить економічній машині.

Костянтин ПРИЧИНЕНКО.

Куйбишевський район Запорізької області.

ОТАКОЇ!

Олексій і старий абрикос

Семирічний Олексій Кернoз із Дніпропетровська, мабуть, народився в сорочці. Оце тільки вчора відсвяткував іменини, а сьогодні... випав з балкона десятого поверху.

Хлопчик був удома зі старшою сестрою, та дозволила братику бавитися на балконі. Він виліз на стілець з іграшковим автомобілем в руках, але той несподівано вислизнув, а Олексій спробував перехопити його і полетів слідом за іграшкою з балкона. На щастя, залишився живим. І навіть з порівняно незначними ушкодженнями. Медики-травматологи не пам'ятають такого, щоб хтось упав з більш ніж 30-метрової висоти, ще й почувався нівроку. Лікар Едуард Резунов каже, що його підопічний скоро позбудеться будь-яких наслідків свого «польоту».

Олексій справді швидко опам'ятався і забув про той жах. Тепер охоче розповідає, що та як з ним трапилося: спершу порятував карниз кількома поверхами нижче, за який зачепився. А потім розлогі гілки старого абрикосового дерева — у його пружну крону потрапив хлопчик і зависнув. До речі, саме цієї весни сусіди в один голос наполягали: спиляти старий абрикос, щоб не захаращував подвір'я! Говорили-балакали, але не спиляли — залишили справу до осені. Тепер, мабуть, і не спиляють!

Ніна ТИТОВЕЦЬ.

Дніпропетровськ.

Як майор село виселив

ВИПАДОК

Коли фахівець займається своєю справою, роблячи малозрозумілі для необізнаних маніпуляції, цьому лінше не заважати. І головне — не ставити банальних запитань, щоб не наразитися на несподівану репліку (пам'ятаєте головний принцип соціології: некомпетентно сформульоване запитання спричинює аналогічну відповідь?).

Якось столицю приголомшила звістка: один з найбільших київських мостів через Дніпро впав. Ажіотаж це викликало чималий, такий, що відповідальним структурам довелося спростовувати чутки через мас-медіа. Як це звичайно буває, все виявилося набагато простіше: міст усього-навсього ремонтували.

З цього приводу згадався випадок. До топографічної частини поблизу Києва перевівся служити з Росії майор-картограф. Після довгих розпитів він нарешті розповів свою історію. З'ясувалося, що на старому місці служби йому після однієї події просто життя не було, ось і вирішив перевестися в Україну, де жили родичі.

Трапилося це в російській глибинці в Пермській області. Майора відрядили в сільську місцевість провести так звану звірку — позначити всі зміни в ландшафті, щоб потім внести корективи в дрібномасштабні карти, якими звичайно користуються військові. Потрібно було йому завітати й у Богом забуте сільце (у населених пунктах картографи обстежують місця розташування колодязів, мостів, доріг тощо).

І от біля села, куди і рейсовий автобус не ходить, зупиняється військова машина, виходить офіцер у польовій формі, у портупеї та з планшетом і починає ниспорити селищем, роблячи якісь позначки на мапі. Зрозуміло, що це небачене видовище викликало небувалий інтерес з боку місцевих жителів. Тож, поки він дійшов до річки на іншому кінці села, слідом за ним поволі, з острахом, прямувала вже чимала юрба.

Після довгих вагань місцеві послали найсміливішого. Той, наблизившись, запитав: «А що ви робите?». Майор із найсерйознішим виглядом пояснив, що наступного року отут біля села розпочнуть будувати греблю, селище буде затоплено, а він робить необхідні виміри. Натовп, підійшовши ближче, після таких слів захвилювався: «А що з нами буде?». Майор, недовго думаючи, відповів: «Ну, ваших ударників заберуть жити в Перм, найкращих — навіть у Москву, а решта — як знають». Після цього сів у машину, і тільки його й бачили.

Минув рік. І так трапилося, що поїхав у службових справах у те саме село начальник майора. Зрозуміло, що місцеві жителі на той час наполегливо продавали будинки та худобу і, як то кажуть, уже сиділи на валізах. Словом, повернувся начальник сильно побитий, навіть у шпиталі лежав. І довелося майору закінчувати службу на новому місці.

Судячи з усього, в історії з київським мостом було щось подібне. Втомлений від численних розпитів (а через дорожні роботи тут виникла величезна пробка) дорожній працівник візьми і бовкни спересердя: «Та ось, міст падає». А вибачення наш народ вірить.

Борис ЧУКІН.

РОЗВАГИ

Друг апельсин

Американець Ашріта Фермен б'є рекорди у штовханні апельсина... носом. Завдяки кільком точним ударам спортсмена апельсин прокотився цілу милю за 24 хвилини і 34 секунди. Ферман вважає, що він вдало обрав спортивний майданчик — величезний зал нью-йоркського аеропорту. Підлога там рівна і гладенька. А от апельсин обов'язково мусит бути зелений — він менший від стиглого і майже ідеально круглий, **повідомляє Mignews.**

ФОТОПОГЛЯД

Мрія поета...

Фото Станіслава ВЕЛІГОДСЬКОГО.

Чи найясніший цісар ходив пішки?

БОЙКІВСЬКІ ЕТЮДИ

Щоліта, коли львівською бруківкою ступати небезпечно (може перетворитися на «гриль»), мене осіняє ідея: треба шукати «єрусалим у горах». Приміром, оселитися (і облаштувати виїзний корпункт) у маленькій дерев'яній хатинці під смерекою, біля річечки. Там прокидатимусь разом із сонцем, умиватимуся холодною джерельною водою і думатиму про світ легко і весело. Прощавай, міська суєта і задуха. В дорогу!

Фантазії на тему хатинки — це з раннього дитинства. Я народилася у Львові, і моє життя минає ближче до бруківки, ніж до природи. Але кілька років ми жили в селі Нижній Бистрий на Закарпатті, де батько працював на будівництві Теребле-Ріксько ГЕС. И досі перед очима — ідилічна картинка, яка з роками стає дедалі яскравішою. Щоранку мама виводила нас із братами босоніж на конюшину. Ми разом робили руханку, а потім мама доїла козу і давала кожному по горнятку молока. Ми його пили, щоправда, під обіцяні льодяники. Та й ранкова прохолода на роса не викликала захоплення, зате які солодкі сподіванки! Тепер пробую ходити босоніж у Стрийському парку, але насолода вже отруєна, бо на тій же траві вигулюють собак. Ні, тільки серед дикої природи можна знайти стежку до «єрусалима».

Два роки тому довелося побувати в австрійських Альпах у складі делегації науковців, які вивчали зелений туризм і тамтешні аграрні здобутки. Альпи — чудові! І кошики з квітам на фермах (аби корови милувалися і давали більше молока) також зворушують. Але й наші Карпати — не гірші. А може, навіть привабливіші своєю первозданністю. Коли спостерігала ідеальну інфраструктуру в Альпах, муляло одне недобре припущення. Цікаво, що сталося б із металевими сміттярками на кожному з тих, які ми бачили обабіч заасфальтованих гірських доріг, якби їх розмістити на карпатських стежках, приміром, на Бойківщині?

Наші бойки гаряче запротестували, коли одна австрійська фірма запропонувала розбудувати в тутешніх краях так званий «Карпатиленд». Суть пропонованого проекту полягала в тім, що «інвестори» мали б вирубувати із залученням передових європейських технологій стиглий карпатський ліс, а по собі залишили б цивілізаційні блага — лісові дороги. Певна річ, нові технології не потребували б такої кількості звалювальників лісу та й інших працівників. А тому, як здогадуєтеся, перемогла українська корпоративна солідарність.

Із австрійської поїздки запам'ятався комічний епізод. Коли ми, проїхавши пів-Європи, знесилені виповзли із автобуса на центральній площі маленького містечка, оркестр гримнув марш. Щойно представники тамтешньої влади дізналися, що шановна українська делегація здолала довгу дорогу без кондиціонера в автобусі (а це було спекотного серпня), мідні труби гримнули ще раз. А якби ми зізналися, що в автобусі не діяли ще й біотуалети (вони були просто зачинені, й чомусь ніхто із титулованих мужів не протестував), австрійці кинулися б танцювати навприсядки від захвату: українці — могутня нація! На зворотному шляху наш автобус зупинився біля АЗС у Турківському районі. Там поряд із сучасним комплексом заправки притулилася похмура дерев'яна будка. Її призначення в наших краях окреслюють як «місце, куди цісар пішки ходить». Я не знаю, чи зважився б найясніший цісар відвідати цю «точку», а от чоловіча половина нашої делегації відійшла на «кущову нараду». А жінки стали в чергу. При цьому кожна наступна мусила притримувати іззовні дверцята будки, бо зсередини вони не зачинялися...

О, найясніший цісарю! Пробач, що твій сан згадують у такому контексті. Це, зрештою, не заважає мешканцям колишніх територій Австро-Угорської імперії виношувати ідею спорудження пам'ятника цісареві Францу-Йосифу у Львові. А щодо господарювання в горах, то нащадки твоїх вірнопідданих і самі не без царя в голові. А отже, можуть обійтися без «карпатилендів». Бо чужа наука — добра, а своя філософія буття — надійніша. Бойки кажуть: «як ся добре вперти, можна і не вмерти...»

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Сколе—Турка—Львів.

На знімку: автор і асистент.

Адреса корпункту: 79026, Львів, вул. Стрийська 76 «В», кв.13, тел. 238-76-26.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Редактор номера Віталій СУДДЯ.

Редколегія: Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Сергій ДЕМСЬКИЙ, Віталій ЖЕЖЕРА, Іван ІЛЛЯШ, Світлана ПИСАРЕНКО, Віталій СУДДЯ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- (Р) Платні матеріали.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна: для фізичних осіб — 3,30 грн., для підприємств і організацій — 6,00 грн. на місяць. Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 159037.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»

Зам. 3011152. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 454-84-92; телефакс — 234-72-54; відділ реклами — 449-72-53, 454-81-34, 454-81-44; телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій

Internet: http://uamedia.visti.net/golos

Передплата на газету «Голос України» (on-line) за адресою: www.dnepropochta.dp.ua; www.presa.ua

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»